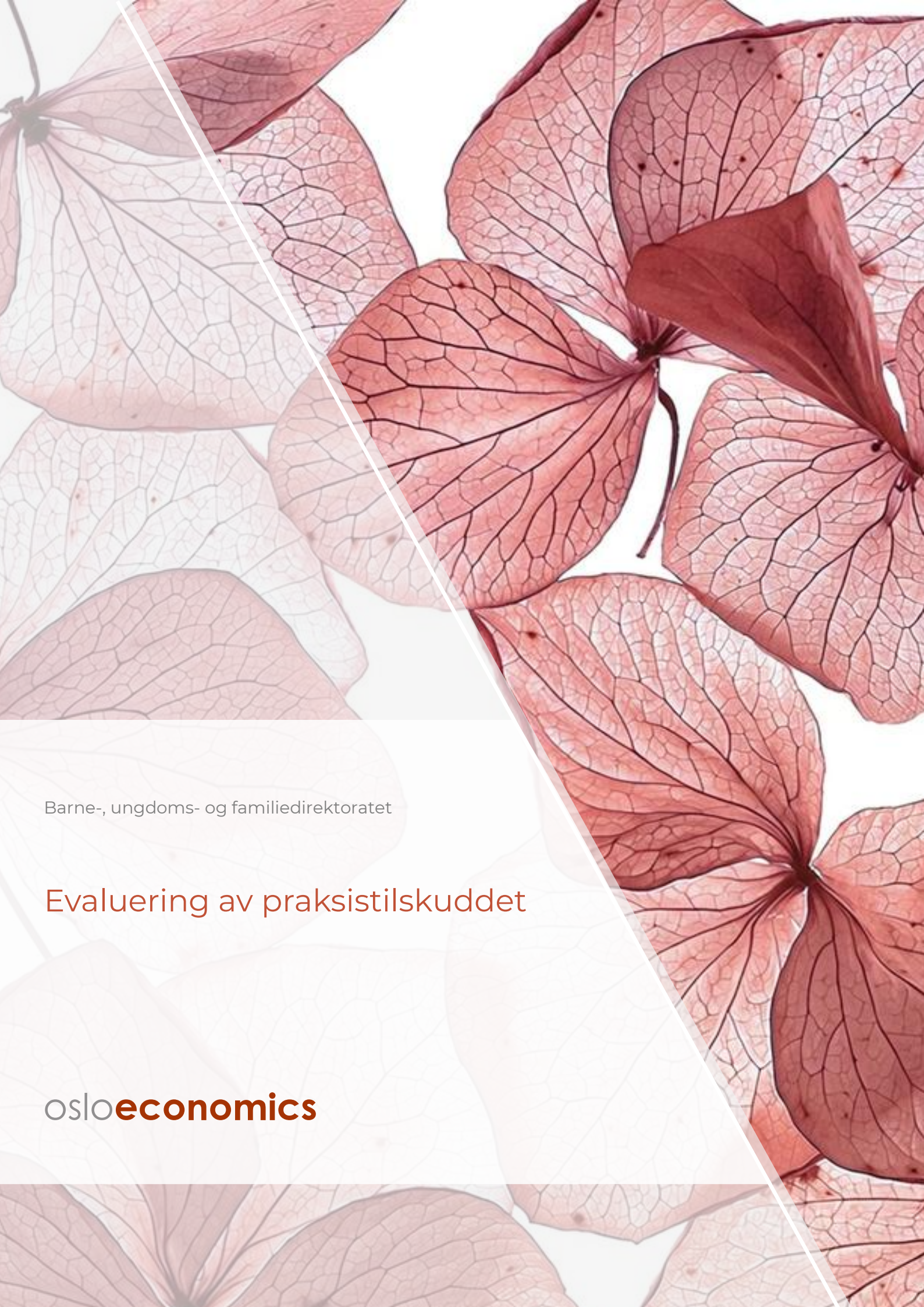

Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet

Evaluering av praksistilskuddet

oslo**economics**

Tittel: Evaluering av praksistilskuddet

Utarbeidet av: Oslo Economics

Oppdragsgiver: Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet

Publisert: Juni 2026

Rapportnummer: 2026-31

Kontaktperson: Marit Svensgaard / Partner

E-post: msv@osloeconomics.no

Tel: +47 98 26 39 85

Foto/illustrasjon forside: Istock / Maram

Innhold

Sammendrag	4
1. Bakgrunn og oppdrag	7
1.1 Lovpålagt krav til praksis i barnevernsutdanning	7
1.2 Innretting og finansiering av praksiskrav	7
1.3 Innføring av plikt til å ta imot praksisstudenter, og praksistilskudd	8
1.4 Oppdrag fra Bufdir	8
2. Metodisk tilnærming	9
2.1 Evalueringsdesign	9
2.2 Informasjonsgrunnlag	10
3. Innretning og bruk av praksistilskuddet	12
3.1 Formål og målgruppe	12
3.2 Organisering	13
3.3 Tildeling og forvaltning	14
3.4 Praksisstedenes bruk av tilskuddsmidler	17
3.5 Omfang og sammensetning av praksis i barnevernet	18
4. Evaluering av praksistilskuddets utforming og forvaltning	20
4.1 Vurdering av relevans	20
4.2 Vurdering av sammenheng	22
4.3 Vurdering av kostnadseffektivitet	23
5. Evaluering av praksistilskuddets effekter og måloppnåelse	28
5.1 Vurdering av formålseffektivitet	28
5.2 Vurdering av samfunnsnytte	33
5.3 Vurdering av bærekraft	35
6. Samlet vurdering og anbefalinger	36
6.1 Samlet vurdering	36
6.2 Barrierer og suksess-kriterier for styrking av studenters læringsutbytte	38
6.3 Anbefalinger	39
7. Referanser	42

Sammendrag

Praksistilskuddet ble innført i 2022, som kompensasjon til kommunale barnevernstjenester og statlige barnevernsinstitusjoner som etter ny barnevernslov pålegges å tilby praksisplasser for studenter i barneverns- og sosialarbeiderutdanningene. Formålet er å kompensere praksisfeltet for merarbeid som følge av lovendringen, sikre praksis av høy kvalitet og fremme et tettere samarbeid mellom utdanningsinstitusjonene og barnevernsfeltet. Tilskuddet forvaltes av Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir), som årlig tildeler om lag 17 millioner kroner øremerket praksis i barnevernet til høyere utdanningsinstitusjoner.

Vår evaluering viser at praksistilskuddets formålsbestemmelser gir stor fleksibilitet for både UH-sektoren og praksisfeltet, men at det er rom for forbedring på flere områder. Vi vurderer at ordningen har bidratt til å styrke samarbeid om og kvaliteten i praksisopplæringen, og i noen grad til å kompensere praksisfeltet for den nye lovpålagte oppgaven. Samtidig er varierende kjennskap til ordningen og manglende forventningsavklaring mellom praksisfeltet og UH-sektoren viktige barrierer for måloppnåelse. I tillegg påvirker forskjeller i størrelse og kapasitet praksisstedenes forutsetninger for å nyttiggjøre seg ordningen. Vi vurderer at tydeligere målbestemmelser og retningslinjer for tildeling og bruk av midler vil kunne øke treffsikkerheten og måloppnåelsen i ordningen.

Praksistilskuddet

Praksistilskuddet er en søknadsbasert ordning som forvaltes av Bufdir. Samlet tildeles høyere utdanningsinstitusjoner (UH-institusjoner) med bachelorprogram i barnevern eller sosialt arbeid om lag 17 millioner kroner gjennom ordningen hvert år. Ordningen ble etablert som følge av ny barnevernslov, som fra 2022 pålegger kommunale barnevernstjenester og statlige barnevernsinstitusjoner å tilby praksisplasser for studenter. Formålet er å kompensere praksisfeltet for merarbeid som følge av lovendringen, sikre praksis av høy kvalitet og fremme et tettere samarbeid mellom UH-sektoren og barnevernsfeltet.

Potten fordeles mellom UH-institusjonene basert på søknader og reelle behov. Tilskuddet skal komme praksisfeltet til gode og benyttes i tråd med behov og prioriteringer i barnevernstjenestene og barnevernsinstitusjonene som tilbyr praksisplasser. Formålsbestemmelsene tilsier at midler kan benyttes til å kompensere praksisfeltet for påløpte kostnader knyttet til praksisopplæring, eller til kompetanseheving og samarbeidstiltak i regi av UH-sektoren. En andel av tilskuddet kan også benyttes til å dekke administrative merkostnader i UH-sektoren. Fra og med 2025 har Bufdir presisert at disse ikke skal overstige 15 prosent av tildelt beløp (tidligere 20 prosent).

Oppdrag og evaluering

På oppdrag fra Bufdir har Oslo Economics gjennomført en evaluering av praksistilskuddet. Evalueringen belyser ordningens innretning, forvaltning og måloppnåelse, og omfatter vurdering av hvordan midlene disponeres og i hvilken grad ordningen legger til rette for god praksisopplæring. Mandatet omfatter vurderinger av om ordningen er utformet og praktiseres i tråd med intensjonene, og om den bidrar til å nå sine mål.

Metodisk tar evalueringen utgangspunkt i en resultatkjede som beskriver forventede sammenhenger mellom ressurser, aktiviteter, resultater og effekter av praksistilskuddet. Analysen er strukturert ved å kombinere et rammeverk for tilskuddsevaluering med OECDs evalueringskriterier, og skiller mellom vurdering av utforming og forvaltning og vurdering av effekter og måloppnåelse. Førstnevnte omhandler vurdering av relevans, sammenheng og kostnadseffektivitet, mens sistnevnte omhandler formåls effektivitet, samfunnsnytte og bærekraft. Datagrunnlaget består av dokumentgjennomgang (tilskuddsbrev, årsrapporter, regnskap/rapporterings skjemaer) samt intervjuer og fokusgrupper med nøkkelpersoner i ordningen.

Oppdraget omfatter også evaluering av mentorprogrammet Nattergalen. I denne delrapporten oppsummeres funnene for praksistilskuddet, mens evalueringen av Nattergalen presenteres i en egen delrapport (Oslo

Economics, 2026a). Helhetlige vurderinger på tvers av ordningene behandles i en egen, tverrgående analyse (Oslo Economics, 2026c).

Vide formålsbestemmelser og todelt tildelingspraksis gjør ordningen relevant og fleksibel, men utfordrer treffsikkerhet og måloppnåelse

To sentrale kjennetegn ved praksistilskuddet er vide formålsbestemmelser og krav til UH-sektoren om å involvere praksisfeltet i beslutninger om bruk av midler. UH-sektoren kan kompensere praksisstedene gjennom utbetalinger basert på faktura for dokumenterte, påløpte utgifter. Tilskuddsmidlene kan også benyttes til utvikling og gjennomføring av kompetansehevingstiltak eller samarbeidstiltak i regi av utdanningsinstitusjonene.

De fleste utdanningsinstitusjoner kombinerer kompensasjon til praksisfeltet med aktiviteter i egen regi. Dette gir både UH-sektoren og praksisfeltet betydelig handlingsrom, og åpner for å ivareta regionale og andre forskjeller. Vi vurderer at bredden i mulighetene gjør ordningen relevant for ulike behov og barrierer i praksisopplæringen. Samtidig bidrar stor variasjon i tildelingspraksis og bruk av midler til varierende treffsikkerhet. Autonomi i bruk av midler, kombinert med begrensede krav til rapportering fra praksisfeltet, bidrar også til å begrense tilgangen på styringsrelevant informasjon.

Et sammensatt virkemiddel med grenseflater mot flere andre ordninger i et større virkemiddelapparat

Praksistilskuddet kan fungere både som et økonomisk virkemiddel, et kompetansevirkemiddel og et virkemiddel for tverrsektoriell samhandling. Dette medfører at ordningen kan ses i sammenheng med en rekke andre virkemidler, blant andre kompetansemidler til videreutdanning og læringsnettverk. Sammensetningen av virkemidler reflekterer både bredden i mulighetene tilskuddet gir og omfanget av satsingen på å styrke og støtte kompetanse og arbeidsvilkår i barnevernet.

Vi vurderer at det er en styrke at praksistilskuddet inngår i et større, samlet virkemiddelapparat, samtidig som det fremstår noe uoversiktlig at én enkel ordning har overlapp eller grenseflater mot så mange andre virkemidler. For praksisstedene vurderer vi at det kan være vanskelig å skille praksistilskuddsmidler fra andre typer virkemidler. Samtidig vurderer vi at det er positivt at praksisfeltet og UH-sektoren samhandler på ulike områder, og kan bruke tilskuddsordningen til å videreutvikle eksisterende samarbeid.

Ressursbruken for kompetanseheving og samarbeidstiltak må måles opp mot mernytten for praksisfeltet

Praksistilskuddet innebærer høyere ressursbruk i forvaltning og tildeling, sammenlignet med en tenkt situasjon der praksisopplæringen ville blitt finansiert gjennom rammefinansiering. Dette skyldes i hovedsak bruk av tilskuddsmidler til faglige tiltak og samarbeidstiltak mellom UH-sektoren og praksisstedene, som vi forventer ikke ville blitt prioritert i samme grad ved rammefinansiering.

Ved bruk til kompensasjon av praksisfeltet, gjennom direkte utbetalinger til dekning av påløpte utgifter, er de administrative merkostnadene små. Forskjellen ligger i involveringen av UH-sektoren i forvaltning og tildeling av tilskuddet. Ved tildeling til kompetanseheving eller samarbeidstiltak i regi av UH-sektoren vil ressursbruken øke. Ressursbruken for slike tiltak må måles opp mot mernytten de gir for praksisfeltet og UH-sektoren. Gitt at det er ønskelig å tilby praksisfeltet kompetanseheving og andre aktiviteter, forventer vi at det er kostnadseffektivt å utvikle slike tiltak i regi av UH-sektoren, som uansett har en koordinerende rolle i samarbeidet med praksisfeltet. En forutsetning for gjennomføring av slike aktiviteter er imidlertid at de er utviklet med utgangspunkt i praksisfeltets behov.

Potensial for å øke måloppnåelse innenfor eksisterende budsjettammer

Vi vurderer at de tre formålene med praksistilskuddet henger tett sammen. Vår vurdering er at understøtting av godt samarbeid mellom UH-sektoren og praksisfeltet (formål 3), er et viktig steg på veien til måloppnåelse på de to andre områdene: kompensasjon av praksisfeltet (formål 1) og økt kvalitet og kapasitet i praksisopplæringen (formål 2). Tilsvarende kan kompensasjon til praksisfeltet (formål 1) ses på som et ledd i å sikre tilstrekkelig antall praksisplasser av høy kvalitet (formål 2).

Vi vurderer at praksistilskuddet i varierende grad bidrar til å kompensere praksisfeltet. Det er flere årsaker til dette. Varierende kjennskap til ordningen i praksisfeltet er en barriere for at ordningen brukes på den måten praksisstedene ønsker. UH-sektoren og praksisfeltet har ulike forventninger og forutsetninger for samarbeid. Manglende dialog bidrar til lav oppslutning og deltakelse i flere faglige arrangementer og andre tiltak i regi av

UH-sektoren, mens manglende kjennskap til formålet med ordningen innebærer at tilskuddsmidlene ved noen praksisplasser inngår i ordinær drift.

Vi vurderer at det er potensial for å øke måloppnåelsen i ordningen. Selv om praksistilskuddet har bidratt til å styrke samarbeid om og kvalitet i praksisopplæringen, mener vi at det er mulig å øke kompensasjonen av praksisfeltet innenfor dagens budsjettammer. Varierende kjennskap til formål og innhold i ordningen, og manglende forventningsavklaring av hva praksisopplæringen skal inneholde, er viktige barrierer for måloppnåelse. I tillegg påvirker forskjeller i størrelse og kapasitet praksisstedenes muligheter til å nyttiggjøre seg av ordningen.

Praksistilskuddet har varierende betydning for studenters læringsutbytte og forberedelser til arbeid i barnevernet

Praksistilskuddets betydning for studenters læringsutbytte og forberedelser til arbeid i barnevernet er indirekte gjennom en ønsket styrking av praksisopplæringen i barnevernsfaglige studier. Effekter for studenter oppstår derfor i forlengelsen av ordningens måloppnåelse i kompensasjon av praksisfeltet, kompetanseheving og samarbeid.

Forskjeller i tildelingspraksis bidrar til ulikt læringsutbytte for studenter ved ulike UH-institusjoner. Der praksistilskuddet fungerer godt, har det bidratt til å styrke og systematisere samarbeidet mellom UH-sektoren og praksisfeltet, blant annet gjennom dialog om bruk av midler, etablering av samarbeidsavtaler, tildeling av tilskudd og utvikling av faglige tiltak. Gjennom styrking av samarbeid og økt oppmerksomhet rundt betydningen av veiledning, har praksistilskuddet bidratt til økt kvalitet i praksisopplæringen mange steder. Dette kan skje gjennom økt motivasjon og forståelse for betydningen av veilederrollen, kompetanseheving gjennom veilederutdanning og andre faglige tiltak eller gjennom økt struktur og systematikk i opplæringen. Der praksistilskuddet fungerer mindre godt, har ikke UH-sektoren klart å etablere en god dialog med praksisfeltet. UH-sektorens valg av bruk av midler har derfor svakere forankring i praksisfeltets behov, og både direkte utbetaling til praksisfeltet og finansiering av ulike tiltak i UH-sektorens regi har begrenset måloppnåelse. I disse tilfellene har studentene i liten grad fått økt læringsutbytte og bedre forberedelser til arbeid i barnevernet.

Tre identifiserte barrierer for praksistilskuddet har stor betydning for studenters læringsutbytte. For det første finner vi at manglende kjennskap til ordningen er til hinder for måloppnåelse. For det andre finner vi at aktører både i UH-sektoren og praksisfeltet ønsker økt forventningsavklaring om innhold i praksisopplæringen. For det tredje finner vi at mindre praksissteder har begrensede forutsetninger for å nyttiggjøre seg av mulighetene i praksisordningen, sammenlignet med større praksissteder.

Vi anbefaler fem tiltak for å øke treffsikkerhet og måloppnåelse

Evalueringen viser at praksistilskuddets formålsbestemmelser gir stor fleksibilitet for både UH-sektoren og praksisfeltet. Vi vurderer at ordningen overordnet har bidratt til å styrke samarbeid om og kvalitet i praksisopplæringen, og i noen grad har bidratt til å kompensere praksisfeltet for ny lovpålagt oppgave. Samtidig identifiserer evalueringen viktige barrierer i ordningen.

Vi anbefaler følgende tiltak:

1. **Tilpasse formuleringen av målbestemmelser** for å tydeliggjøre overfor UH-sektoren og praksisfeltet hvordan midlene kan benyttes, og samtidig unngå overlapp mellom ulike mål.
2. **Oppdatere kriterier for måloppnåelse** i tråd med tilpasninger av formålsbestemmelser for å sikre at disse best mulig bidrar til å svare ut målene. Vi foreslår også å tydeliggjøre krav til praksisfeltets dokumentasjon av påløpte utgifter knyttet til praksisopplæring, som utgangspunkt for kompensasjon.
3. **Gi tydeligere føringer for bruk av tilskuddsmidler**, både i UH-sektoren og praksisfeltet. Vi foreslår å undersøke muligheten for å innføre todelt tildelingspraksis, der en viss andel tildeles praksisfeltet direkte, mens det resterende beløpet går til satsing på kompetanseheving og samarbeid i regi av UH-sektoren, i dialog med praksisfeltet. Videre foreslår vi økt standardisering av innhold i praksisopplæringen, og en anbefaling eller et annet signal om forventet antall tilbudt praksisplasser avhengig av praksisstedenes størrelse.
4. **Tydeliggjøre forventninger til praksisfeltets involvering i samarbeid og dialog** med UH-sektoren. Vi vurderer det som hensiktsmessig at Bufdir bistår med å kommunisere krav til involvering.
5. **Redusere den administrative belastningen i UH-sektoren** gjennom forenklede rapporteringsrutiner. Vi forventer at anbefalingene over også vil bidra til å øke forutsigbarheten, redusere behovet for gjentakelser og unngå misforståelser, og på den måten redusere den administrative belastningen.

1. Bakgrunn og oppdrag

Praksiserfaring er en viktig del av barnevernsfaglig utdanning, og skal gi studenter best mulig forståelse av hva arbeid i barnevernet innebærer. Ny barnevernslov stiller tydelige krav til praksis, gjennom lovpålagte oppgaver både til utdanningsinstitusjoner og kommunalt og statlig barnevern.

Praksistilskuddet er en ordning som skal støtte kommunalt og statlig barnevern i å tilby nødvendige praksisplasser. Bufdir har gitt Oslo Economics i oppdrag å evaluere praksistilskuddsordningen.

Barnevernet står overfor store utfordringer knyttet til høy turnover. Høy turnover kan redusere kontinuiteten i tjenestene, og svekke kvaliteten på hjelpen barn og familier mottar. En viktig grunn til dette er at nyutdannede ofte opplever et «praksissjokk» når de kommer ut i jobb, og opplever at de ikke er godt nok forberedt på arbeidssituasjonen i barnevernet (Bufdir, 2022). Praksis under studiene er derfor viktig for å sikre studenter best mulig forståelse av hva arbeid i barnevernet innebærer.

Forskrift om nasjonal retningslinje for barnevernspedagogutdanning retter seg mot universiteter og høyskoler som tilbyr treårig bachelorgrad i barnevernspedagogikk, og har som formål å sikre nasjonalt likeverdig faglig nivå på utdanningen (LOVDATA, 2026). Sammen med forskrift om felles rammeplan for helse- og sosialfaglige utdanninger, skal de nasjonale retningslinjene sikre at utdanningsinstitusjonene legger til rette for at utdanningene har helhet og sammenheng mellom fag, emner, teori og praksis samt undervisningsmetoder og vurdering av studentene (LOVDATA, 2025). Betydningen av praksis under barnevernsstudier ble tydeliggjort gjennom barnevernsreformen i 2022, og innføring av nye krav til både utdanningsinstitusjoner og kommunalt og statlig barnevern.

1.1 Lovpålagt krav til praksis i barnevernsutdanning

I 2019 ble praksis i barnevernstudiet lovfestet gjennom nasjonale retningslinjer. Forskrift om nasjonal retningslinje for barnevernspedagog-

utdanning fastsetter at praksis skal utgjøre omtrent 24 uker, hvor minst 20 uker foregår i autentiske yrkessituasjoner med barn, unge og deres familier. Det vektlegges i forskriften at hovedvekten av praksisstudiene bør gjennomføres innenfor kommunalt og statlig barnevern (LOVDATA, 2026). Kravet til praksis omfatter både universiteter og høyskoler (UH-sektoren), og praksisstedene de samarbeider med innenfor kommunalt og statlig barnevern.

Det er UH-institusjoner som tilbyr barnevernsfaglig utdanning som har det overordnede ansvaret for praksisstudier. UH-institusjonene skal inngå samarbeidsavtaler med praksistilbyderen som regulerer ansvar, roller, omfang av praksisplasser, kompetanse og samarbeidsarenaer på alle relevante nivåer. UH-sektoren har videre ansvar for å følge opp studenter, være oppdatert på praksistilbyders problemstillinger og bistå i pedagogiske spørsmål. Avtalene kan også regulere forsknings-, utviklings- og innovasjonssamarbeid.

Praksisstedene har ansvar for den daglige veiledningen og oppfølgingen av studentene. Praksisveileder skal ha relevant faglig kunnskap og bør som hovedregel ha formell veiledningskompetanse.

1.2 Innretting og finansiering av praksiskrav

For å sikre gjennomføring av praksiskravet i barnevernsutdanningen var det behov for tiltak som kunne ivareta tilstrekkelig kapasitet og kvalitet i praksisstedene. Bufdir utredet to alternative modeller for innretting og finansiering av praksiskravet (BFD, 2020):

1. Den ene modellen innebar innføring av lovkrav som forplikter alle barnevernstjenester og Bufetat til å tilby veiledet praksis til studenter. I denne modellen foreslo Bufdir øremerkede midler til praksisstedene for å utvikle veiledningskompetanse og frigjøre kapasitet til å ta imot studenter.
2. Den andre modellen innebar at relevante universiteter og høyskoler ble tildelt midler som de kunne benytte til å inngå samarbeid med utvalgte kommuner og barnevernsinstitusjoner og frikjøpe veiledere som kunne følge opp studenter i praksis. I denne modellen foreslo Bufdir å lovfeste en plikt for barnevernstjenester og institusjoner til å tilby

veiledet praksis dersom universiteter eller høyskoler henvender seg til dem.

Barne- og familiedepartementet (BFD) valgte å gå for alternativ 2. I høringsnotat til ny barnevernslov foreslo departementet at både kommunene og Bufetat skal tilby veiledet praksis etter forespørsel fra en UH-institusjon, samt at kommunene og Bufetat skal samarbeide med utdanningsinstitusjonene om gjennomføring av praksisstudier. I sin argumentasjon for forslaget skrev BFD at de vurderte at manglende forpliktelse, kapasitet og kompetanse var hovedårsakene til at mange barnevernstjenester og barnevernsinstitusjoner vegrer seg for å tilby praksisplasser, og at både kommunene og Bufetat manglet finansiering for disse oppgavene. Videre la departementet til grunn at veilederkompetanse er viktig for å kunne tilby praksisplasser av høy kvalitet. I tillegg la departementet til grunn at økt veiledningskompetanse kan gi synergieffekter i andre deler av barnevernets virksomhet, gjennom bedre kollegastøtte og mer systematisk veiledning og oppfølging av ansatte (BFD, 2020).

Høringssvarene viste at UH-sektoren og et stort flertall av de øvrige respondentene var positive til at både kommuner og Bufetat fikk plikt til å ta imot praksisstudenter. Samtidig var det et flertall av UH-institusjonene som var negative til den foreslåtte finansieringsmodellen. En viktig årsak til dette var vurderingen av at det er krevende å forholde seg til ulike betalingsordninger for praksisplasser på ulike praksisfelt.

1.3 Innføring av plikt til å ta imot praksisstudenter, og praksistilskudd

Fra og med 1. januar 2022 ble det innført et lovkrav om at kommunale barnevernstjenester og Bufetat skal ta imot praksisstudenter når en UH-institusjon ber om det (BFD, 2021). For å ivareta kravet om å ta imot praksisstudenter ble det samtidig etablert en øremerket tilskuddsordning som skal støtte kommunalt og statlig barnevern i å tilby praksisplasser. Ordningen fikk navnet praksistilskuddet.

Formålet med praksistilskuddet er, i prioritert rekkefølge, å:

1. Kompensere kommuner og statlige barnevernsinstitusjoner for en ny lovpålagt oppgave

2. Bidra til kompetanseheving i barnevernet gjennom å legge til rette for at flere studenter på relevante studier får praksisstudier av høy kvalitet i barnevernet
3. Understøtte godt samarbeid mellom utdanningsinstitusjonene og praksisfeltet

Tilskuddsordningen forvaltes av Bufdir, og utbetales til statlige UH-institusjoner og VID vitenskapelige høyskole som tilbyr bachelorutdanning innen barnevern eller sosialt arbeid. UH-sektoren skal anvende midlene innenfor de overordnede rammene for ordningen, på en måte som er forankret i barnevernstjenestene og barnevernsinstitusjonene og gjenspeiler deres behov og prioriteringer. Midlene kan eksempelvis utbetales til praksisstedene som kompensasjon for lønn til veiledere eller andre utgifter knyttet til å tilby praksis, eller til veilederutdanning og fagdager for barnevernsansatte.

1.4 Oppdrag fra Bufdir

Bufdir har utlyst et todelt oppdrag som omfatter evaluering av Nattergalen og praksistilskuddet. I denne rapporten evaluerer vi praksistilskuddet. Se Oslo Economics (2026) for evalueringen av Nattergalen.

Oppdraget fra Bufdir er å vurdere i hvilken grad praksistilskuddet bidrar til å styrke læringsutbyttet til studentene innen barnevern og sosialt arbeid og gjøre dem bedre forberedt på arbeidet i barnevernet. Evalueringen skal belyse hvordan praksistilskuddet er utformet, forvaltet og gjennomført, og i hvilken grad ordningen bidrar til å nå sine fastsatte mål.

Resultatene av evalueringen skal benyttes av Bufdir og BFD i vurderinger av de praksistilskuddet, samt i mer generelt arbeid med utvikling av kompetansetiltak i barnevernet.

Evalueringen skal vurdere:

1. Måloppnåelsen for praksistilskuddet
2. I hvilken grad praksistilskuddet bidrar til å styrke læringsutbyttet til studentene innen barnevern og sosialt arbeid, og gjør dem bedre forberedt på arbeidet i barnevernet.
3. Hvordan praksistilskuddet kan videreutvikles for å styrke læringsutbyttet til studentene innen barnevern og sosialt arbeid og gjøre dem bedre forberedt på arbeidet i barnevernet.

2. Metodisk tilnærming

Vi har gjennomført evalueringen med utgangspunkt i en metodikk som kombinerer rammeverk for evaluering av tilskuddsordninger, og evalueringskriterier for OECD-modellen. Informasjonsgrunnlaget består av dokumentstudier og intervjuer med sentrale aktører, og gir innsikt i både formelle rammer og erfaringer knyttet til praksistilskuddet.

2.1 Evalueringsdesign

Evalueringen tar utgangspunkt i en resultatkjede som utgjør det sentrale analytiske rammeverket (se Figur 2-1). Resultatkjeden illustrerer sammenhengen mellom ressurser, aktiviteter, resultater og effekter, og synliggjør hvordan statlige styringssignaler og ressurser er ment å omsettes til tiltak og videre til måloppnåelse.

Resultatkjeden tar utgangspunkt i de overordnede rammene, målene og føringene/retningslinjene (**ressurser**) som er bestemt av BFD. Bufdir tildeler tilskudd til samtlige UH-institusjoner som tilbyr bachelor innen barnevern og sosialt arbeid.

Ressursene danner grunnlaget for gjennomføring av **aktiviteter** i ordningen. UH-institusjonene benytter tilskuddsmidlene i tråd med praksisfeltets behov. Dette kan omfatte veilederutdanning, fag- og utviklingsdager for ansatte i barnevernet eller direkte utbetaling til praksissteder for å dekke kostnader til veiledning og andre utgifter knyttet til studentpraksis.

Resultatkjeden forutsetter at aktivitetene leder til ønskede **resultater** og **effekter** for både studenter, UH-sektoren og praksisstedene. Praksistilskuddsmidler forventes å gi kommuner og statlige barnevernsinstitusjoner en reell kompensasjon for den lovpålagte oppgaven, samtidig som kompetansen i barnevernet styrkes gjennom høyere kvalitet i praksisstudiene. Et ønsket resultat er også et sterkere og varig samarbeid mellom utdanningsinstitusjonene og praksisfeltet.

Hovedproblemstillinger og evalueringskriterier

I vårt evalueringsdesign har vi kombinert evalueringskriterier fra OECD-modellen med veilederen for evaluering av statlige tilskuddsordninger:

- OECD-modellen er et rammeverk for evaluering som består av de seks evalueringskriteriene relevans, formåls effektivitet, kostnadseffektivitet, samfunnsnytte, bærekraft og sammenheng. DFØ har oversatt og gitt en nærmere forklaring av kriteriene på norsk (DFØ, 2026).
- Veilederen for evaluering av statlige tilskuddsordninger presenterer en metodikk der tilskuddsordninger evalueres med utgangspunkt i vurdering av utforming, forvaltning og effekter (Senter for statlig økonomistyring, 2007).

I praksis innebærer dette at vi har sortert de seks evalueringskriteriene fra OECD under hver av de to overordnede evalueringstemaene i) vurdering av utforming og forvaltning og ii) vurdering av effekter og måloppnåelse (se Figur 2-1). Under beskriver vi dette nærmere.

Vurdering av utforming og forvaltning

Vurderingen av utforming og forvaltning omhandler spørsmål knyttet til relevans, sammenheng og kostnadseffektivitet.

Spørsmål om **relevans** omhandler om praksistilskuddet er innrettet på en hensiktsmessig måte i lys av studentenes, UH-institusjonenes og barnevernstjenestenes behov.

Spørsmålet om **sammenheng** omhandler hvilken rolle praksistilskuddet spiller som et økonomisk virkemiddel, og hvordan ordningen fungerer i sammenheng med eventuelle andre finansieringskilder på området. Disse vurderingene bidrar til å belyse om tilskuddet fungerer som et supplement eller et alternativ til eksisterende finansieringsmekanismer.

Spørsmålet om **kostnadseffektivitet** omhandler om tildelingsprosesser og forvaltning av midlene skjer på en effektiv måte. Dette innebærer blant annet å se på om ressursene når frem til de riktige instansene, og om forvaltningen balanserer kontroll, fleksibilitet og forutsigbarhet på en hensiktsmessig måte.

Vurdering av effekter og måloppnåelse

Denne delen av evalueringen undersøker hvordan ordningen fungerer i praksis, og i hvilken grad aktivitetene faktisk leder til de forventede resultatene og effektene. Vurderingen av effekter og måloppnåelse omfatter spørsmål knyttet til formåls effektivitet, samfunnsnytte og bærekraft.

Avslutningsvis ser vi disse vurderingene opp mot ordningens relevans og ressursbruk.

Spørsmålet om **formålseffektivitet** omhandler om tilskuddsmottakerne i UH-sektoren anvender midlene i tråd med ordningens intensjoner, og om ressursbruken står i rimelig forhold til resultatene som oppnås.

Spørsmålet om **samfunnsnytte** omhandler om praksistilskuddet bidrar til å styrke læringsutbyttet for studentene og gjøre dem bedre forberedt på arbeid i barnevernet. Dette handler både om kortsiktige gevinster (bedre praksisopplevelse og veiledning) og langsiktige effekter (økt kvalitet, rekruttering og stabilitet i barnevernet).

Spørsmålet om **bærekraft** omhandler om praksistilskuddet gir varige endringer og i hvilken grad de er levedyktige over tid. Her vil en viktig faktor være forankringen i UH-institusjonene og praksisfeltet, og i hvilken grad kompetansen og samarbeidsrelasjonene som bygges opp faktisk består. Vi vil imidlertid, som spesifisert i utlysningen, ikke vurdere langsiktige virkninger for barn og unge med minoritetsbakgrunn.

Bærekraft og samfunnsnytte ses i sammenheng for å vurdere sannsynligheten for at ordningens effekter vedvarer over tid. Vi vil særlig legge vekt på om ordningen fører til varige forbedringer i hvordan praksisopplæring gjennomføres, og om samarbeidet mellom utdanningsinstitusjoner og praksisfeltet styrkes og videreføres utover tilskuddsperioden.

Samlet vurdering og tverrgående analyse

Evalueringen avsluttes med samlet vurdering og anbefalinger til videreutvikling. I tillegg er det gjennomført en tverrgående analyse (Oslo Economics, 2026c) som ser funn og resultater i denne evalueringen opp mot funn og resultater i evaluering av Nattergalen (Oslo Economics, 2026a)

2.2 Informasjonsgrunnlag

Evalueringen bygger på en kombinasjon av dokumentstudier og intervjuer med sentrale aktører. Samlet gir dette et bredt og nyansert grunnlag for å belyse hvordan praksistilskuddet er utformet, praktisert og erfart av ulike aktørgrupper.

Figur 2-1: Evalueringsmodell

Resultatkjede		Hovedproblemstillinger	
Ressurser	Tilskuddsrammer, mål og føringer/retningslinjer fra Barne- og familiedepartementet	Vurdere utforming og forvaltning	1. Er tilskuddsordningene hensiktsmessig utformet og forvaltet for å møte samfunnets, UH-institusjonenes, studentenes og barneverntjenestenes behov? (relevans)
	Buudir forvalter ordningen og tildeler tilskudd til utdanningsinstitusjoner som har bachelorstudenter innen barnevern og sosialt arbeid		2. Tildeles midlene i henhold til intensjonen for ordningen? (relevans)
Aktiviteter	Utdanningsinstitusjoner tildeler midlene i tråd med praksisstedenes ønsker.		3. Hvordan henger ordningen sammen med andre ordninger? (sammenheng)
	Utdanningsinstitusjoner tilbyr veilederutdanning og fagdager for barnevernsansatte, eller utbetaler midler direkte til Praksisstedene.		4. Tildeles midlene effektivt? (kostnadseffektivitet)
Resultater og effekter	Kommuner og statlige barnevernsinstitusjoner kompenseres for ny lovpålagt oppgave	Vurdere effekter og måloppnåelse	5. Anvender tilskuddsmottakere midlene i henhold til intensjonene for ordningen? (kostnadseffektivitet)
	Kompetansen i barnevernet styrkes gjennom høy kvalitet i praksisstudier		6. I hvilken grad er ordningen relevante og treffsikre virkemidler for å svare på sektorens behov? (relevans)
	Samarbeidet mellom utdanningsinstitusjoner og praksisfelt understøttes		7. Innfris målene med ordningen? (formålseffektivitet)
			8. I hvilken grad bidrar ordningen til å styrke læringsutbyttet til studentene, og gjør dem bedre forberedt på praksis? (samfunnsnytte)
			9. Gir tiltaket varige endringer, og hvor robust er det? (bærekraft)
			10. Hvilke justeringer i ordningene er hensiktsmessige for å styrke måloppnåelse, gi økt læringsutbytte til studentene, og gjøre dem bedre forberedt på praksis?

Illustrasjon: Oslo Economics

2.2.1 Dokumentgjennomgang

Dokumentgjennomgangen omfatter kilder som belyser praksistilskuddets utforming, gjennomføring og rapportering. Gjennomgangen bygger på årsrapporter, regnskapsrapporter fra UH-institusjonene, tilskuddsbrev, dispensasjons-søknader, søknadsskjemaer samt kunngjøringer av tilskudd i perioden 2022 til 2026. Til sammen gir disse dokumentene et helhetlig bilde av hvordan tilskuddsordningen praktiseres, hvilke rammebetingelser som gjelder, og hvilke variasjoner som finnes mellom institusjonene.

I tillegg har vi gjennomgått relevante NOU-er, lovforslag og andre styringsdokumenter som er av betydning for forståelsen av ordningens formål, forankring og utvikling.

2.2.2 Intervjuer

For å supplere dokumentanalysen og få et bedre innblikk i hvordan tilskuddsordningen oppleves av brukere og målgruppen, har vi gjennomført en rekke intervjuer.

Vi har valgt ut fire UH-institusjoner. Utvalget er gjort for å fange opp variasjon mellom institusjoner som mottar tilskuddet, blant annet når det gjelder organisering av praksisopplegget, institusjonsstørrelse, geografi og lokale rammebetingelser. Utvalget er ikke ment å være statistisk representativt, men å gi et erfaringsgrunnlag som belyser ulike måter ordningen praktiseres på.

Som del av informasjonsinnhenting er det gjennomført semistrukturerte intervjuer med sentrale aktører knyttet til praksistilskuddet. Dette omfatter representanter fra Bufdir, ledere innen UH-sektoren samt koordinatorene ved de utvalgte UH-institusjonene. Videre er det gjennomført to fokusgruppeintervjuer med studenter ved to av institusjonene, samt individuelle intervjuer med studenter fra to andre institusjoner. Det er i tillegg

gjennomført intervjuer med representanter fra praksisstedene.

Det er gjennomført intervjuer med representanter fra totalt 12 barnevernstjenester og 4 barnevernsinstitusjoner. Praksisstedene er tillagt særlig vekt i informasjonsinnhenting, ettersom disse har det operative ansvaret for mottak, veiledning og daglig oppfølging av studenter i praksis. Intervjuene med praksisstedene har hatt som formål å belyse erfaringer med gjennomføring av praksis, ressursbruk knyttet til veiledning og oppfølging samt hvilken betydning tilskuddsordningen har for praksisstedets kapasitet og mulighet til å tilby kvalitative og forsvarlige praksisplasser. Perspektivene fra praksisfeltet står derfor sentralt i vurderingen av hvordan praksistilskuddet fungerer i praksis og i hvilken grad ordningen bidrar til å understøtte stabile og bærekraftige praksistilbud.

For å belyse studentenes erfaringer med praksisoppholdet og tilskuddsordningen har vi også gjennomført intervjuer med studenter. Studentperspektivet har primært vært innhentet gjennom fokusgruppeintervjuer, ettersom dette legger til rette for erfaringsdeling og refleksjon mellom studentene. Rekruttering av studenter til intervju har imidlertid vært krevende, og responsen på utsendte forespørsler har vært svært begrenset. Det lyktes ikke å rekruttere studenter ved to av de opprinnelige utvalgte UH-institusjonene, til tross for gjentatte henvendelser. I samråd med Bufdir ble det derfor besluttet å rekruttere studenter fra to andre institusjoner. Også her var rekrutteringen utfordrende, og det ble gjennomført ett intervju per institusjon. Studentmaterialet gir dermed begrenset dekning, men gir likevel verdifull innsikt i hvordan praksisopplæringen oppleves fra noen studenters ståsted.

Alle intervjuene er gjennomført digitalt. Informantene fikk tilsendt intervjuguide i forkant av intervjuet, slik at de kunne forberede seg.

3. Innretning og bruk av praksistilskuddet

Praksistilskuddet er en offentlig tilskuddsordning som skal kompensere og støtte kommunale barnevernstjenester og statlige barnevernsinstitusjoner i å ta imot praksisstudenter fra barnevern og sosialt arbeid. Det er UH-institusjonene som søker om tilskuddsmidler. Midlene kan dekke dokumenterte utgifter hos praksissteder for påløpte kostnader knyttet til å ha studenter i praksis, eller benyttes til utvikling og deltakelse i tiltak som styrker kvaliteten i praksis og samarbeidet mellom utdanningsinstitusjonene og praksisfeltet. Valg av bruk av midler skal forankres i praksisfeltets ønsker, og reflektere deres behov.

Fra 1. januar 2022 ble det innført et lovfestet krav om at kommunale barnevernstjenester og statlige barnevernsinstitusjoner skal ta imot praksisstudenter når en utdanningsinstitusjon ber om det (BFD). Formålet med lovendringen var å sikre tilstrekkelig tilgang på praksisplasser og styrke sammenhengen mellom utdanning og yrkesutøvelse i barnevernet.

For å kompensere praksisfeltet for denne nye lovpålagte oppgaven, ble praksistilskuddet etablert som en øremerket tilskuddsordning. Ordningen skal bidra til at barnevernstjenester og barnevernsinstitusjoner har nødvendige ressurser til å tilby veiledet praksis av tilstrekkelig kvalitet.

3.1 Formål og målgruppe

Formål og målgruppe for praksistilskuddet, i tillegg til hvilke kriterier som benyttes for å vurdere ordningens måloppnåelse, er definert og beskrevet av Bufdir på følgende måte (Bufdir, 2025):

Formålet med praksistilskuddet er å (i prioritert rekkefølge):

1. *kompensere kommuner og statlige barnevernsinstitusjoner for en ny lovpålagt oppgave*
2. *bidra til kompetanseheving i barnevernet gjennom å legge til rette for at flere studenter på relevante studier får praksisstudier av høy kvalitet i barnevernet*

3. *understøtte godt samarbeid mellom utdanningsinstitusjonene og praksisfeltet*

Kriterier for måloppnåelse ved praksistilskuddet er at tilskuddet:

1. *Bidrar til innfrielse av §15-2 og §16-3 i Lov om barnevernstjenester (Paragrafene omfatter det lovfestede kravet om at de kommunale barnevernstjenestene og de statlige barnevernsinstitusjonene skal ta imot praksisstudenter ved forespørsel fra læresteder (Lovdata, 2021)).*
2. *Bidrar til økt tilgjengelighet av gode praksisplasser i barnevernet for studenter på bachelor i barnevern og sosialt arbeid.*
3. *Tilbys til kommunale barnevernstjenester og offentlige barnevernsinstitusjoner som gir veiledet praksis til studenter på bachelor i barnevern og sosialt arbeid.*
4. *Bidrar til etablering og vedlikehold av stabile samarbeidsrelasjoner mellom utdanningsinstitusjonene, barnevernstjenester og barnevernsinstitusjoner om gjennomføring av studentpraksis (for eksempel gjennom inngåelse av flerårige praksisavtaler).*
5. *Bidrar til erfaringsutveksling og dialog mellom utdanningsinstitusjoner om god gjennomføring av praksis for relevante studenter i barnevernet, herunder også arbeid med skikkethetsvurdering.*
6. *Er godt kjent for barnevernstjenester og barnevernsinstitusjoner, og formål og innhold i ordningen er tydelig kommunisert.*

I den årlige kunngjøringen forklares det også at målgruppen for praksistilskuddet omfatter både UH-institusjoner som tilbyr bachelorgrader innen barnevern eller sosialt arbeid, og barnevernstjenester, statlige barnevernsinstitusjoner og Oslo kommunes barnevernsinstitusjoner som mottar praksisstudenter fra bachelor i barnevern og/eller sosialt arbeid. UH-institusjonene søker om, og får tildelt midler, mens praksisstedene får tildelt midler eller annen støtte fra UH-institusjonene de har et praksissamarbeid med (Bufdir, 2025).

Lovkravet om praksisplasser, og dermed også praksistilskuddet, gjelder ikke private barnevernsinstitusjoner. Tilskuddet kan tildeles private barnevernsinstitusjoner hvis UH-institusjonen kan dokumentere at det ikke har vært mulig å få offentlige praksisplasser, men dette gjelder bare som et unntak. Hovedformålet med ordningen er fortsatt «å kompensere kommunale

barnevernstjenester, Bufetat og Oslo kommune for kravet om å tilby praksisplasser» (Bufdir, 2025).

3.2 Organisering

Tilskuddsordningen forvaltes av Bufdir, og utbetales til statlige UH-institusjoner og VID vitenskapelige høyskole som tilbyr bachelorutdanning innen barnevern eller sosialt arbeid. Det er de samme 12 institusjonene som har mottatt tilskudd hvert studieår siden oppstarten i 2022:

- Universitetet i Innlandet (INN)¹
- Høgskolen i Østfold (HiØ)
- Høgskulen i Volda (HVO)
- Høgskulen på Vestlandet (HVL)
- Nord universitet (Nord)
- Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet (NTNU)
- Oslo Metropolitan University (OsloMet)
- UiT Norges arktiske universitet (UiT)
- Universitetet i Agder (UiA)
- Universitetet i Stavanger (UiS)
- Universitetet i Sørøst-Norge (USN)
- VID vitenskapelige høyskole (VID)

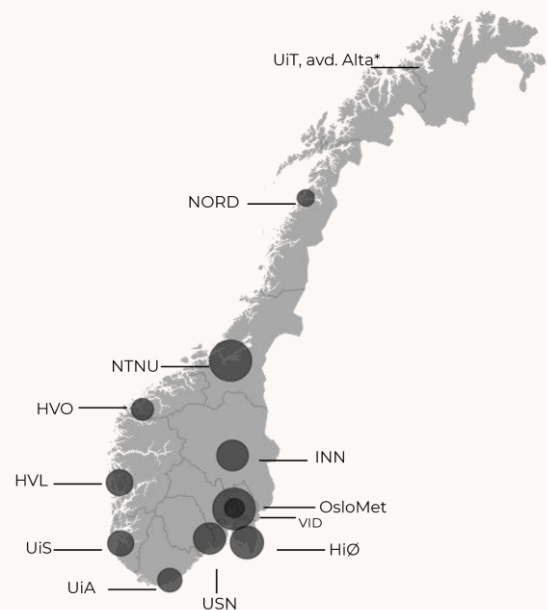
Administrasjonen av praksistilskuddet følger et fast årshjul, som vist i Figur 3-2. I februar kunngjør Bufdir det tilgjengelige tilskuddet som hver enkelt institusjon kan søke om for det kommende studieåret. Deretter må institusjonene sende inn søknad om tilskudd til Bufdir, sammen med en oversikt over hva de planlegger å bruke midlene til. Søknaden må fylles ut i en mal fra Bufdir. I den må institusjonene blant annet beskrive hvilke aktiviteter de ønsker å gjennomføre, samt hvordan de planlegger å jobbe for at målene med ordningen oppnås. Fristen for å sende inn søknad er 1. april og innvilgede midler blir betalt ut før studiestart (Bufdir, 2025).

Hvert år må UH-institusjonene rapportere om bruken av praksistilskuddet for det forrige studieåret, gjennom utfylling av mal fra Bufdir. Fristen for dette er 15. september. Den årlige rapporteringen institusjonen sender til Bufdir består av flere deler. I den første delen skal institusjonen beskrive hvordan målene for praksistilskuddet, målgruppene og kriteriene for måloppnåelse er ivarettatt. I tillegg skal institusjonen beskrive hvordan praksisstedene har vært involvert i prioriteringen av midlene, samt eventuelle endringer i bruken av midlene sammenlignet med det som ble planlagt og beskrevet i søknaden (Bufdir, 2025). Rapporteringen inkluderer også en oversikt over antall studenter institusjonen har hatt i praksis, og antall praksissteder de samarbeider

med, samt en oversikt over hva midlene har blitt brukt til (Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet, 2025).

Institusjonen har også anledning til å søke om å få overført midler fra praksistilskuddet fra et studieår til det neste, men dette skal kun skje unntaksvis. Ved overføring må disse midlene brukes innen 31. desember i det neste studieåret, altså innen det

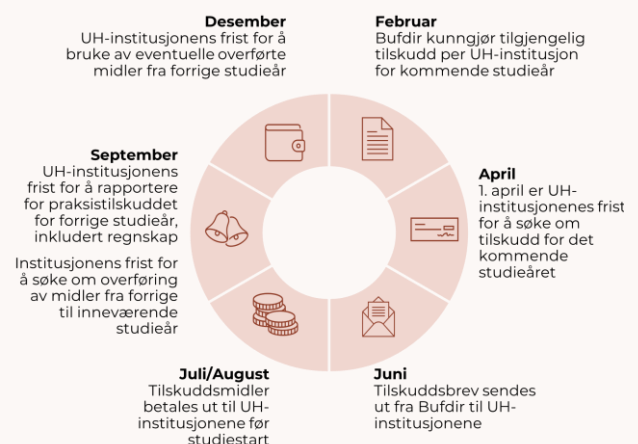
Figur 3-1: Antall studenter med praksisplass i barnevernet fordelt på UH-institusjoner (skoleåret 2024/25)

Illustrasjon: Oslo Economics

*UiT hadde ingen praksis skoleåret 2024/25 på grunn av omlegging av studieplanen

Figur 3-2: Årshjul

Illustrasjon: Oslo Economics basert på (Rapportering fra UH-institusjonene, 2024-2025)

¹ Tidligere Høgskolen i Innlandet (HiNN).

første semesteret av studieåret midlene blir overført til (Bufdir, 2025).

UH-institusjonene trenger ikke å be om en detaljert rapport fra praksisstedene om hva de har brukt midlene til. Dette er fordi det er valgfritt for institusjonen å oppgi en slik detaljert oversikt videre til Bufdir (Bufdir, 2025).

3.3 Tildeling og forvaltning

3.3.1 Tildelinger fra Bufdir til UH-sektoren

Bufdir har det overordnede ansvaret for forvaltningen av praksistilskuddet og ivaretar administrative oppgaver knyttet til ordningen. Direktoratet står for tildeling av midler til UH-institusjonene, fastsetter rammer og føringer gjennom årlige tilskuddsbrev og følger opp at ordningen gjennomføres i tråd med gjeldende regelverk og formål.

Fordelingen av midlene mellom UH-institusjonene bygger på to hovedkriterier. Fordelingen tar utgangspunkt i UH-institusjonenes andel studenter innen barnevern og sosialt arbeid, med en justering som gjør at den omfatter 100 prosent av barnevernspedagogstudentene og 30 prosent av studentene i sosialt arbeid (Bufdir, 2023).

Det deles årlig ut om lag 17 millioner kroner gjennom praksistilskuddet. Fordelingen mellom UH-institusjonene har vært relativt stabil siden ordningen ble etablert i 2022. Figur 3-3 illustrerer hvordan tilskuddet fordeler seg mellom de ulike UH-institusjonene. OsloMet har mottatt den største andelen av tilskuddsmidlene i perioden 2022/23 til

2025/26. Dette samsvarer med at institusjonen har det høyeste studenttallet innen både barnevern og sosialt arbeid.

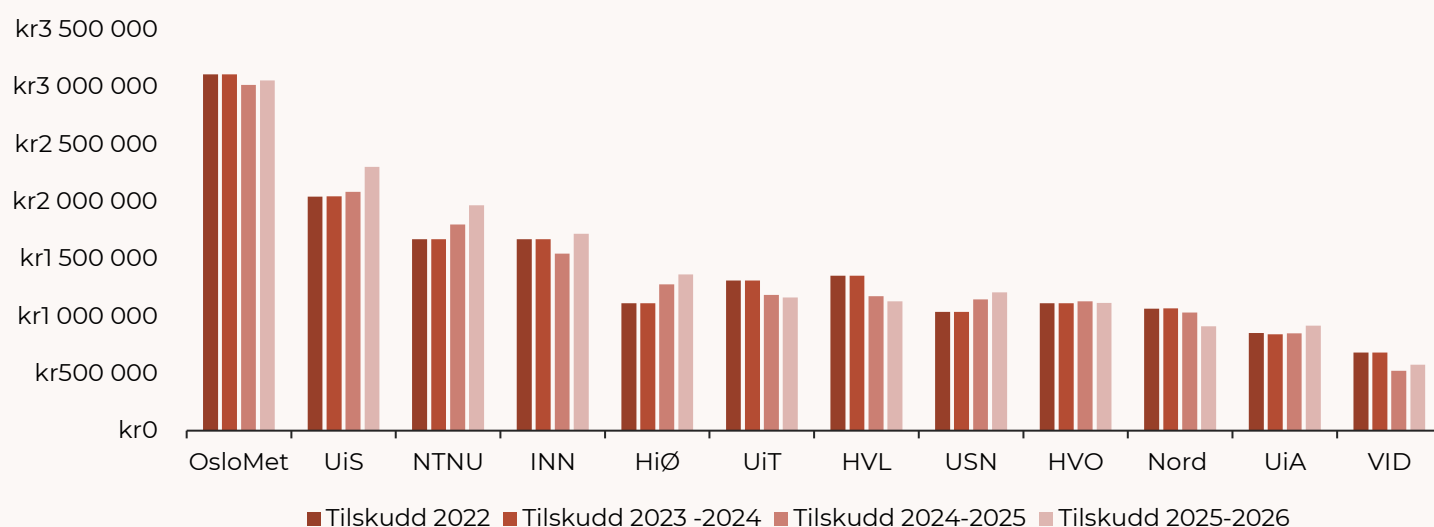
Tilskuddsbrevene viser at UH-institusjonene i hovedsak har fått innvilget hele beløpet de har søkt om i perioden 2022–2026. Unntaket gjelder studieåret 2024–2025, hvor VID søkte om å benytte deler av praksistilskuddet til gjennomføring av en fagdag med visning av teaterforestillingen «Barnekonvensjoner», i samarbeid med Bærum kommune. Bufdir innvilget i dette tilfellet kun 20 prosent av det omsøkte beløpet. Begrunnelsen var at direktoratet etterspurte dokumentasjon på hvordan samarbeidet ville gi VID et tydelig utbytte i tråd med ordningens formål, for eksempel i form av flere praksisplasser i kommunens barnevernstjeneste eller andre relevante gevinster. Da slik informasjon ikke ble fremlagt, konkluderte Bufdir med at tiltaket ikke kunne fullfinansieres gjennom praksistilskuddet.

3.3.2 Bruk av tilskuddsmidler i UH-sektoren

Midlene som tildeles UH-institusjonene kan benyttes til forskjellige formål. Overordnet kan disse deles inn i tre kategorier (Bufdir, 2025):

1. Midlene kan utbetales på bakgrunn av faktura fra praksisstedene for påløpte kostnader knyttet til å ha studenter i praksis. Dette gjøres gjerne ved å ha en fast sats per student praksisstedene tar imot. Barnevernsstudentene har fortrinn på midlene.
2. Alternativt kan midlene brukes til videreutdanning, konferanser og kurs for

Figur 3-3: Innvilget tilskudd per UH-institusjon per studieår mellom 2022–2026

Kilde: (Rapportering fra UH-institusjonene, 2024-2025)

praksisveiledere, i tråd med formålet om å bidra til kompetanseheving i barnevernet gjennom å legge til rette for praksisstudier av høy kvalitet. Dette er aktiviteter som vil være med på å styrke samarbeidet mellom lærestedene og praksisfeltet, samt øke kvaliteten på veiledningen i praksisperioden.

3. Lærestedet kan også sette av inntil 15 prosent til å dekke egne kostnader i forbindelse med tilskuddet (Bufdir, 2022 - 2026). Før 2025 kunne lærestedene sette av inntil 20 prosent.

I tillegg til disse tre, ser vi av rapporteringen at flere av institusjonene bruker tilskuddsmidler til systematisk arbeid med praksis og praksissamarbeidet.

Bufdir vektlegger i tilskuddsbrevene for studieåret 2025-2026 at hovedformålet med tilskuddsordningen er å kompensere praksisstedene for en ny lovpålagt oppgave, og at bruk av midler bør gjenspeile praksisstedenes ønsker. UH-institusjonene må derfor i søknaden om tilskudd forklare hvordan de planlegger å involvere praksisstedene, og i årsrapporten forklare hvordan praksisstedene faktisk ble involvert i valg av prioritering av midler. Flere institusjoner oppgir at de har opprettet ulike samarbeidsmøter hvor praksisstedene jevnlig får komme med innspill til

institusjonen om hvordan de ønsker at midlene skal prioriteres.

Den overordnede fordelingen av bruk av praksistilskuddsmidlene i studieåret 2024/2025 vises i Figur 3-4. 64 prosent av rapporterte midler er benyttet til utgifter og godtgjørelse ved praksisplasser, og omfatter direkte kompensasjon til praksisstedene for kostnader knyttet til mottak og oppfølging av studenter. Dette tilsvarer om lag 9,0 millioner kroner av et samlet rapportert forbruk på rundt 14,2 millioner kroner. 16 prosent av midlene, om lag 2,3 millioner kroner, er benyttet til videreutdanning og kompetanseheving, som omfatter kurs, seminarer og øvrige faglige tiltak. Administrative kostnader knyttet til forvaltning av ordningen utgjør 17 prosent, mens systematisk arbeid med praksis og praksissamarbeid utgjør omtrent 3 prosent.

Utbetaling til praksissteder

UH-institusjonene står i utgangspunktet fritt til å bestemme hvor mye de gir direkte til barnevernstjenestene og -institusjonene per student, så lenge avgjørelsen tas sammen med praksisfeltet. For studieåret 2024/25 har de fleste institusjonene gitt tilskudd til barnevernet gjennom en kombinasjon av direkte tilskudd og andre aktiviteter. Utbetalinger til praksisfeltet utgjør mellom 60 og 80 prosent av totalt rapportert tilskudd ved disse institusjonene. HiØ og UiT var de eneste som ikke ga direkte utbetalinger til sine praksissteder dette året.²

I kunngjøringen av tilskudd fra Bufdir blir institusjonene anbefalt å gi mer per student til de kommunale barnevernstjenestene enn til barnevernsinstitusjonene. I 2024/2025 spenner utbetalt tilskudd per student fra 10 000 kr til 36 000 kr per periode i kommunal barnevernstjeneste, og fra 5 000 kr til 25 000 kr per student i statlig barnevernsinstitusjon.

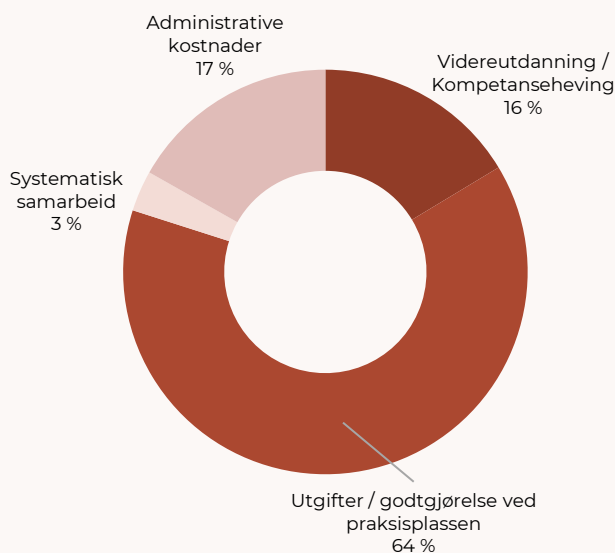
Kompetansehevingstilbud

Mange av UH-institusjonene har utviklet faglige tilbud til veiledere og/eller barnevernledere. Tiltakene er i hovedsak rettet mot å styrke veilederens forståelse av studentrollen, lærings-utbyttebeskrivelser og institusjonenes forventninger til praksisopplæringen, samt å gi rom for erfaringsutveksling og faglig refleksjon på tvers av praksissteder.

Kompetansehevingstiltakene tar ulike former og varierer i både omfang og innhold. Flere

gjennomført noen direkte utbetalinger til praksissteder dette studieåret. I tidligere perioder med praksis har imidlertid også UiT gitt direkte tilskudd til praksissteder.

Figur 3-4: Fordeling av praksistilskuddsmidler

Kilde: Årsrapporter fra alle 12 UH-institusjoner m/ Praksistilskudd (2024-2025)

² For UiT sin del henger dette sammen med at institusjonen ikke hadde studenter ute i praksis i barnevernet i 2024/25, som følge av en midlertidig omlegging av studieplanen. Dermed ble det ikke

institusjoner rapporterer om fagsamlinger og kurs for praksisveiledere og samarbeidsmøter med ledere, der tilskuddsmidlene benyttes til å dekke undervisningstimer, kursmateriell og faglitteratur, samt reise, opphold og bevertning for deltakerne.

Nord rapporterer om bruk av tilskuddsmidler til kompetanseheving gjennom kurs- og samlingsbaserte tiltak for praksisveiledere. Midlene er benyttet til innkjøp av relevant faglitteratur om veiledning i praksis, honorar til kursholdere, samt dekning av reiseutgifter og enkel bevertning for deltakerne. Kursdagene har kombinert faglige innlegg med tilrettelagte arenaer for erfaringsutveksling mellom veiledere. Tiltakene har i enkelte tilfeller vært organisert med differensierte opplegg, der én dag har vært rettet mot nye veiledere og én dag mot mer erfarne deltakere, med tematisk fordypning basert på innmeldte behov, herunder veiledningsmetodikk og skikkethetsvurdering.

NTNU har benyttet midler til større praksis-seminarer og erfaringskonferanser som ledd i kompetansehevingen. Midtveisseminaret i 2024 samlet totalt 242 deltakere, inkludert praksisveiledere, tredjeårsstudenter og ansatte ved institusjonen. Seminaret hadde som formål å gi faglig påfyll, legge til rette for erfaringsutveksling og styrke relasjoner mellom utdanning og praksisfelt. Programmet har kombinert faglige innlegg med møteplasser for nettverksbygging, og har også hatt som mål å gi studentene innsikt i relevante arbeidsplasser og framtidige yrkesmuligheter. I tillegg har NTNU gjennomført en erfaringskonferanse i 2025, der deltakerne diskuterte erfaringer fra praksisfeltet og ga skriftlige innspill i etterkant for å supplere og utdype drøftingene.

Andre institusjoner har benyttet kompetansehevingstiltak mer tematisk. Dette inkluderer blant annet seminarer om skikkethetsvurdering i praksis (OsloMet) og årlige fagdager der praksisstedene selv melder inn aktuelle temaer basert på egne behov og erfaringer (UiT). Slike samlinger omfatter gjerne foredrag, plenumsdiskusjoner og gruppearbeid knyttet til veiledningsansvar, profesjonsetikk og håndtering av krevende praksissituasjoner.

Av rapporteringen fremgår det at andelen tilskuddsmidler som prioriteres til slike aktiviteter er svært varierende. HiØ skiller seg ut ved å bruke alt tilskudd til faglige tilbud som dialogmøter, fagkonferanse og fagdager (Årsrapport 2024-2025, Høgskolen i Østfold). HVL, USN og VID rapporterer på sin side å ikke ha benyttet noe av midlene til kompetansehevingsaktiviteter. Ved øvrige institusjoner utgjør andelen mellom 2 prosent og 21 prosent.

Systematisk arbeid med praksis og praksissamarbeid

Systematisk arbeid med praksis og praksisarbeid utgjør en liten andel av UH-institusjonenes samlede rapporterte kostnader. Halvparten av institusjonene rapporterer ingen kostnader på dette, mens den andre halvparten rapporterer mellom 1 og 12 prosent.

Rapporteringen om arbeid med praksis og praksissamarbeid gir i flere tilfeller et svakt informasjonsgrunnlag for å vurdere hvordan midlene faktisk bidrar til å styrke samarbeidet med praksisfeltet. Også blant UH-institusjonene som fører kostnader på denne posten, varierer detaljeringsgraden i beskrivelsene betydelig. Det er gjennomgående få institusjoner som redegjør konkret for hvordan midlene brukes, og hvordan tiltakene er ment å bidra til et mer strukturert og varig praksissamarbeid.

Rapporteringen fra UiT illustrerer hvordan midler til praksissamarbeid kan brukes og dokumenteres mer systematisk. UiT beskriver et tett og dialogbasert samarbeid med praksisstedene, som blant annet omfatter etablerte rutiner for rekruttering og tildeling av praksisplasser, gjennomføring av faglige veilederseminarer og fagdager, samt utvikling av et årshjul for praksissamarbeidet. Videre beskrives bruk av referansegrupper fra praksisfeltet i planleggingen av fagseminarer, samt besøk til praksissteder for å styrke felles forståelse av læringsmål og utvikle nye praksisplasser. I rapporteringen fremgår det også tydelig hvordan praksisfeltets innspill har vært sentrale i prioriteringen av midlene, og hvordan tiltakene er ment å støtte både studentenes læring og praksisfeltets behov.

Enkelte institusjoner viser til gjennomføring av fagdager og møteplasser i løpet av studieåret, mens andre rapporterer bruk av midler til gjesteforelesere fra praksisfeltet og tilhørende arrangementskostnader. Samtidig fremgår det i flere tilfeller at det er avsatt midler til praksissamarbeid uten nærmere redegjørelse for hvilke aktiviteter som er gjennomført. Det gis heller ikke alltid en tydelig forklaring på hvordan tiltakene er ment å bidra til et mer strukturert og varig samarbeid.

Administrative kostnader

Frem til 2025 kunne UH-institusjonene sette av inntil 20 prosent av tilskuddet til dekning av egne administrative kostnader. Rapporteringen viser at institusjonene bruker mellom 0 og 24 prosent av tilskuddsmidlene til dette – de fleste i underkant av 20 prosent.

3.4 Praksisstedenes bruk av tilskuddsmidler

Rapporteringen indikerer at praksisstedenes bruk av midler varierer, avhengig av lokale behov og prioriteringer. I det følgende beskrives de tre vanligste formene for bruk av midlene fra praksistilskuddet i praksisfeltet.

Det er verdt å presisere at midler i enkelte tilfeller benyttes til formål som faller utenfor de tre hovedkategoriene. Dette kan for eksempel omfatte enkle sosiale avslutningsarrangementer for praksisstudentene eller anskaffelse av nødvendig arbeidsutstyr, som PC eller arbeidstelefon. Samlet sett gir de tre hovedkategoriene likevel et dekkende bilde av hovedtrekkene i praksissteders bruk av midler.

Direkte kompensasjon til veileder

Mange praksissteder kanaliserer tilskuddsmidlene direkte til praksisveilederne. Dette skjer gjerne i form av honorarer som kommer i tillegg til lønnen. Direkte kompensasjon sikrer at den enkelte veileder får økonomisk anerkjennelse og rom til å følge opp studentene, ved at midlene brukes til å redusere veilederens ordinære arbeidsbelastning eller gi et honorar som takk for ekstra innsats. Se Boks 1 for en

nærmere forklaring av hvordan slike direkte utbetalinger er organisert.

Fagutvikling og intern kompetanseheving

Flere praksissteder benytter tilskuddet til å initiere fagutviklingsprosjekter eller kompetansehevingstiltak internt på arbeidsplassen. Dette kan omfatte finansiering av felles kurs, veilederopplæring for ansatte, eller utvikling av nye praksismodeller som kommer både studentene og praksisstedet til gode. For eksempel har enkelte praksissteder etablert egne modeller hvor tilskuddsmidlene samles og brukes til kollektive satsinger innen praksisfeltet. Slike tiltak bidrar til kvalitetsutvikling ved praksisstedene ved at ansatte får økt kompetanse og praksisorganisasjonen som helhet utvikler bedre struktur og opplegg for mottak av studenter.

Overføring til praksisstedets driftsbudsjett

Noen praksissteder velger å ta inn tilskuddsmidler i sitt ordinære driftsbudsjett. Midlene inngår da som generell kompensasjon for ressursbruk knyttet til mottak av studenter. Ved å inkludere tilskuddet i driftsbudsjettet kan praksisstedet dekke ekstra kostnader forbundet med praksis (for eksempel administrasjon, utstyr eller ekstra bemanning) uten å øremerke midlene til spesifikke formål. Fra

Boks 1: Direkte utbetalinger til praksisstedene

UH-institusjonene organiserer direkte utbetalinger til praksissteder på ulike måter. Noen benytter faste beløp per student for hele praksisperioden, mens andre knytter kompensasjonen til praksisens varighet gjennom ukesatser. Forskjeller i beregningsmåte, satser og praksislengde innebærer at nivået på direkte utbetalinger varierer betydelig mellom institusjonene, og at beløpene ikke uten videre er direkte sammenlignbare.

Utbetaling basert på hele praksisperioden

I denne modellen mottar praksisstedet et fast beløp per student for hele praksisperioden, uavhengig av antall praksisuker.

For studieåret 2024–2025 varierer disse engangsutbetalingene fra om lag 8 000–10 000 kroner per student ved enkelte institusjoner til over 30 000 kroner per student ved andre. Flere institusjoner differensierer også satsene mellom praksis i kommunale barnevernstjenester og barnevernsinstitusjoner.

Eksempler per student

Nord

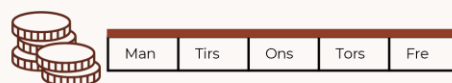
- Kommunale barnevernstjenester: 36 000 kr
- Statlige barnevernsinstitusjoner: 24 800 kr

INN

- Kommunale barnevernstjenester: 12 500 kr
- Statlige barnevernsinstitusjoner: 8 800 kr

HVO, NTNU og OsloMet

- Kommunale barnevernstjenester: 10 000 kr

Utbetalinger basert på antall uker

I denne modellen beregnes kompensasjonen som et ukentlig beløp per student, slik at samlet utbetaling avhenger av praksisperiodens lengde.

I studieåret 2024–2025 ligger de rapporterte satsene på om lag 800–900 kroner per student per praksisuke. Samlet kompensasjon per student avhenger dermed direkte av praksisperiodens lengde.

Eksempler

UiA

- 910 kroner per student per praksisuke
- Tilsvarende om lag 18 000 kroner per student ved 20 ukers praksis

HVL

- 818 kroner per student per praksisuke
- Tilsvarende om lag 18 000 kroner per student ved 20 ukers praksis

Kilde: Årsrapporter og søknad om tilskudd fra hver UH-institusjon (2024–2025)

praksisstedenes ståsted kan denne metoden gi fleksibilitet – midlene styrker den totale økonomiske rammen og kan disponeres der behovet er størst for å opprettholde normal drift til tross for den ekstra belastningen det er å ha studenter i praksis.

Merk at denne bruken av tilskuddsmidler kan avvike fra formålet om å kompensere praksisfeltet i sin praksisopplæring. Se kapittel 5.1.5 for nærmere drøfting av dette.

3.5 Omfang og sammensetning av praksis i barnevernet

Det er visse forskjeller mellom UH-institusjonene i omfang og organisering av praksisopplæring i barnevernet. Tall for studieåret 2024–2025 gir grunnlag for å beskrive noen gjennomgående mønstre i bruken av barnevernet som praksisarena.

3.5.1 Fordeling av praksissteder mellom barnevernstjenester og institusjoner

Sammensetningen av praksisplasser i barnevernet varierer betydelig mellom UH-institusjonene. Dette innebærer at noen UH-institusjoner i større grad baserer praksissamarbeidet på kommunale tjenester, mens andre har en mer balansert fordeling mellom tjenester og institusjoner.

Figur 3-5 viser antall praksissteder i barnevernet som UH-institusjonene samarbeider med i tilskuddsåret 2024–2025, fordelt på barnevernstjenester og barnevernsinstitusjoner. Figuren indikerer at omfanget av samarbeid med barnevernstjenester gjennomgående er høyere enn omfanget av samarbeid med barnevernsinstitusjoner. Basert på rapporteringen varierer andelen barnevernstjenester fra 50 prosent til om

lag 84 prosent av praksisstedene. Den høyeste andelen barnevernstjenester finner vi ved HVL, der 16 av 19 praksissteder er barnevernstjenester, mens den laveste andelen er ved HVO, der praksisstedene er likt fordelt mellom barnevernstjenester og institusjoner (8 av 16).

3.5.2 Omfang av praksis i barnevernet blant studenter

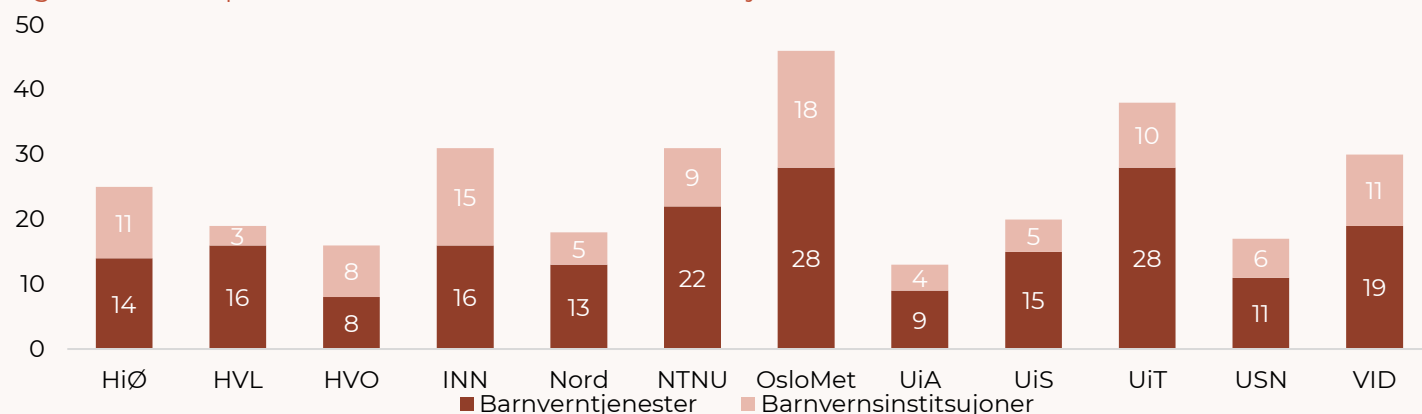
Praksis i barnevernet utgjør en sentral del av både barnevern- og sosialt arbeid-utdanningene, men omfanget varierer betydelig mellom UH-institusjonene. Fordelingen av barnevernstudentenes praksisplasser vises i Figur 3-6. Ved enkelte institusjoner, som HiØ og Nord, utgjør barnevernspraksis en svært stor del av det samlede praksisomfanget, med henholdsvis 92 av 123 og 16 av 16 studenter i barnevernspraksis. Også ved USN og INN er andelen høy. Ved andre institusjoner, som UiS og HVO, er det flere studenter som har praksis utenfor barnevernet enn i barnevernet.

Et tilsvarende mønster kan observeres for studenter i sosialt arbeid, slik det vises i Figur 3-7. Også her varierer andelen studenter med praksis i barnevernet mellom institusjonene. Ved noen UH-institusjoner, som HiØ og delvis HVO, inngår barnevernet som praksisarena for en relativt stor andel av studentene. For større institusjoner som OsloMet, NTNU og UiA er barnevernspraksis derimot mindre utbredt sammenlignet med andre praksisfelt. Fordi sosialt arbeid-utdanningen retter seg mot et bredere praksisfelt, er det forventet at andelen studenter med praksis i barnevernet er lavere enn blant barnevernsstudenter.

3.5.3 Samarbeid med private og ideelle barnevernsinstitusjoner

For å sikre tilstrekkelig tilgang på praksisplasser i barnevernet, åpner regelverket for at UH-institusjonene kan søke dispensasjon fra lovkravet

Figur 3-5: Antall praksissteder i barnevernet UH-institusjonene samarbeider med

Kilde: Årsrapporter fra alle 12 lærersteder m/ Praksistilskudd (2024-2025)

om at øremerkede praksismidler kun kan benyttes i kommunale og statlige barnevernstjenester og -institusjoner. En slik dispensasjon kan gis dersom det ikke har vært mulig å oppdrive et tilstrekkelig antall offentlige praksisplasser.

Rapporteringen fra utdanningsinstitusjonene for tilskuddsåret 2024–2025 viser betydelig variasjon i omfanget av samarbeid med private og ideelle barnevernsinstitusjoner. Variasjonen gjelder både antall praksissteder og andelen disse utgjør av det samlede praksisgrunnlaget. Forskjellene synes å henge sammen med regionale variasjoner i praksisfeltets sammensetning, samt ulike rapporteringspraksis mellom institusjonene.

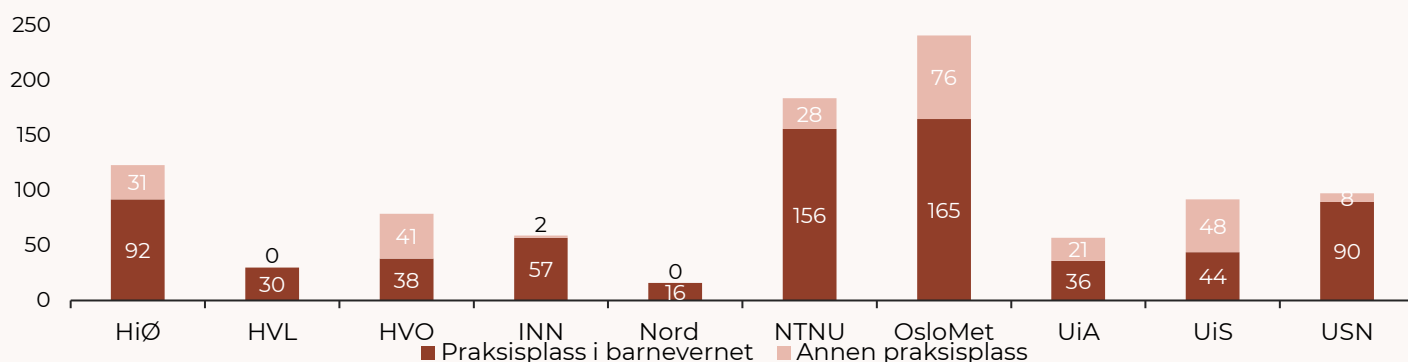
Flere UH-institusjoner rapporterer om omfanget av samarbeid med private og ideelle barnevernsinstitusjoner i inneværende tilskuddsperiode. OsloMet oppgir samarbeid med 9 private eller ideelle barnevernsinstitusjoner, av

totalt 18 barnevernsinstitusjoner. VID rapporterer at 5 av 34 praksisplasser i barnevernet i studieåret var knyttet til ideelle institusjoner, mens HVL oppgir at 3 av 19 praksisplasser var ved private eller ideelle aktører. Andre institusjoner, herunder USN, UiS og HVO, rapporterer ingen samarbeid med private eller ideelle barnevernsinstitusjoner i perioden.

Samtidig fremgår det av flere rapporter at rapporteringspunktene tolkes noe ulikt. I noen tilfeller viser tallene til antall praksisplasser benyttet i ett studieår, mens de i andre tilfeller omfatter antall institusjoner det er inngått samarbeidsavtaler med. De rapporterte tallene er derfor ikke nødvendigvis direkte sammenlignbare på tvers av institusjoner.

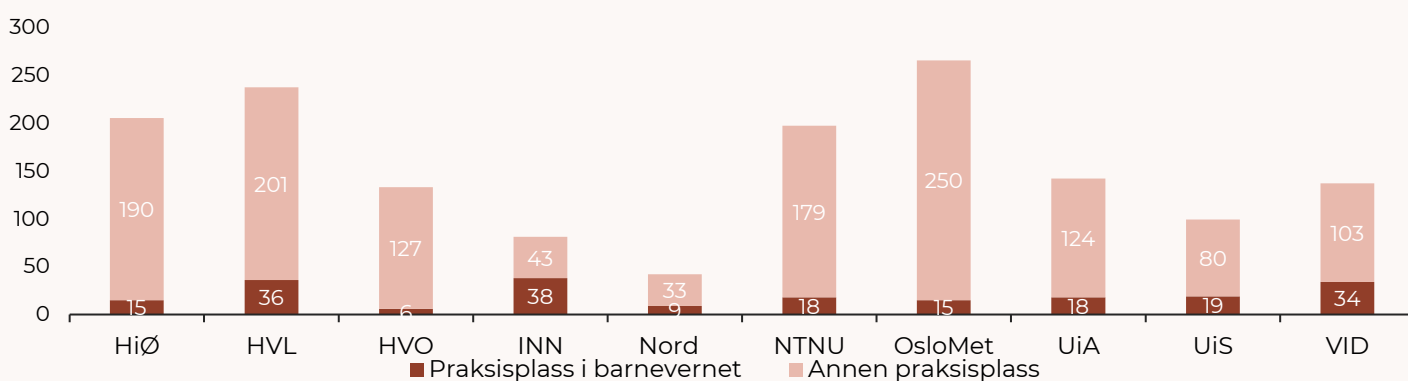
Samlet sett varierer andelen private og ideelle barnevernsinstitusjoner fra null til om lag en tredjedel av praksisstedene.

Figur 3-6: Barnevernsstudenter med praksis i barnevernet

Kilde: Årsrapporter fra alle 12 lærersteder m/ Praksistilskudd (2024-2025)

Figur 3-7: Sosialt arbeid studenter med praksis i barnevernet

Kilde: Årsrapporter fra alle 12 lærersteder m/ Praksistilskudd (2024-2025)

4. Evaluering av praksistilskuddets utforming og forvaltning

Vurdering av utforming og forvaltning omhandler spørsmål knyttet til relevans, sammenheng og kostnadseffektivitet. Fleksibiliteten i praksistilskuddet bidrar til å ivareta ulike behov og prioriteringer i praksisfeltet, og gjør at ordningen kan ses i sammenheng med både økonomiske og kompetansemessige virkemidler. Samtidig vurderer vi at autonomien praksisstedene har i sin bruk av tildelte midler begrenser treffsikkerhet og styringsrelevant informasjon.

I dette kapitlet vurderer vi praksistilskuddets utforming og forvaltning gjennom undersøkelser av ordningens relevans, sammenheng, og kostnadseffektivitet.

4.1 Vurdering av relevans

Spørsmål om relevans omhandler i hvilken grad ordningen er hensiktsmessig utformet for å møte studentenes, UH-sektorens og barnevernets behov.

4.1.1 Vide formålsbestemmelser åpner for å møte ulike behov i praksisfeltet

Praksistilskuddsordningen kjennetegnes av vide formålsbestemmelser, og forvaltning, tildeling og bruk av midler gjennom to ledd; først i UH-sektoren, og deretter (i de fleste tilfeller) praksisstedene selv.

De vide formålsbestemmelsene åpner opp for at praksistilbydere kan kompenseres og få støtte på ulike måter. Gjennom direkte utbetalinger kan UH-sektoren kompensere praksissteder i kommunalt og statlig barnevern for den lovpålagte oppgaven, basert på deres behov. UH-sektoren har også mulighet til å bruke tilskuddsmidler til å utvikle og tilby kompetansehevingstiltak eller andre faglige tiltak som er relevante for praksisopplæringen, eller tiltak som skal understøtte samarbeid mellom UH-sektoren og praksisfeltet. En gjennomgående forutsetning er at bruk av midler er forankret i praksisfeltets behov.

Bakgrunnen for tredelingen i formålsbestemmelser er, så vidt vi forstår, departementets forståelse av finansiering, kompetanse og samarbeid som de viktigste barrierene for å skaffe til veie praksisplasser. Kompensasjonen av praksisfeltet

tilbys derfor gjennom til dels økonomisk støtte, til dels tilførsel av kompetanse og til dels styrket samarbeid.

Todelingen i forvaltning gir både UH-sektoren og praksisstedene en viss fleksibilitet, samtidig som kravet til forankring sikrer at praksisfeltets behov er utslagsgivende for bruk av midler. Praksisstedene har ulike oppfatninger om hva de behøver for å kunne tilby praksisplasser av god kvalitet. Også UH-institusjonene forteller om ulike behov. Mens noen UH-institusjoner sier at det er krevende å finne tilstrekkelig antall praksisplasser i kommunalt og statlig barnevern, trekker andre frem varierende kvalitet som en utfordring. Nøkkelen til relevans i ordningen er derfor at UH-institusjonene involverer praksisfeltet, og at praksisfeltet deltar i dialog for å sikre at deres behov og ønsker blir kjent.

4.1.2 Midlene tildeles i tråd med krav til ordningen, men fleksibilitet skaper stor variasjon i bruk av midler

Evalueringen viser at tilskuddsmidlene når praksisfeltet, enten gjennom kompensasjon i form av direkte utbetaling til praksisstedene eller gjennom tilbud om faglige tiltak eller samarbeidstiltak i regi av UH-sektoren – eller en kombinasjon av disse. UH-sektoren følger de formelle kravene i ordningen, innenfor de relativt frie rammene de har fått.

Samtlige institusjoner rapporterer at de involverer praksisfeltet før de beslutter hvordan tilskuddsmidlene skal fordeles, for å tilpasse seg praksisstedenes behov. Dette skjer gjennom dialog- eller samarbeidsmøter, eller gjennom bruk av nettskjema. Samtidig er det flere som rapporterer at de har et godt samarbeid med noen praksissteder, men at det er utfordrende å involvere hele praksisfeltet. Vi har intervjuet representanter fra praksissteder som samarbeider med UH-institusjoner med svært ulik tildelingspraksis, som alle opplever at medvirkningsprosessen fungerer godt. Dette tyder på at involveringen UH-sektoren legger bidrar til dialog og forankring i deler av praksisfeltet.

Prioriteringen innenfor den delte målstrukturen tolkes forskjellig. De fleste UH-institusjonene utbetaler mellom 60 og 80 prosent direkte til praksisstedene, benytter mellom 0 og 20 prosent til kompetanseheving og mindre enn 10 prosent til systematisk arbeid med praksis og praksissamarbeid. HiØ, derimot, bruker omtrent 80

prosent til kompetansehevingstiltak. Dette valget er tatt på bakgrunn av ønsker fra praksisfeltet. Gitt at kompensasjon også kan forstås som støtte i form av faglige tiltak, kan denne prioriteringen anses å ligge innenfor formålsbestemmelsene. Dersom kompensasjon derimot tolkes snevert som utelukkende økonomisk godtgjørelse, vil prioriteringen være i strid med rekkefølgen som er angitt i formålsbestemmelsene.

Av rapporteringen virker det også å være usikkerhet knyttet til bestemmelsen om administrative kostnader. UH-institusjonene kunne i 2025 benytte inntil 20 prosent til dekning av merkostnader som følge av oppgaver forbundet med tilskuddsordningen, som revisorkostnader i forbindelse med rapportering. Arbeid med ordinær rekruttering og oppfølging av praksissteder og studenter inngår ikke i denne bestemmelsen, da dette er arbeid institusjonene ville hatt uansett. Flere av UH-institusjonene rapporterer å ha brukt mellom 15 og 20 prosent på slikt arbeid, mens andre ikke har ført kostnader på dette. Bufdir har stilt spørsmål om hvorfor flere institusjoner bruker såpass mye midler på administrativt arbeid. Av rapporteringen kan det se ut til at arbeid med kompetansehevingstiltak eller annet faglig innhold ved UH-institusjonene i noen tilfeller har blitt ført som administrative kostnader, i stedet for videreutdanning, kurs, seminar eller lignende. En av UH-institusjonene kommenterer følgende i sin rapportering;

Kommunikasjon og klargjøring med Bufdir om hva de 20 prosent (nå 15%) driftsmidlene kan benyttes til har fungert fint. En andel av disse benyttes til å arrangere fagseminar for praksisfeltet.

UH-institusjon i rapportering

Omtrent to tredeler av tilskuddsmidlene (64 prosent) utbetales til praksisfeltet. Ulike praksissteder benytter tilskuddsmidler på ulike måter; noen gir tilskudd til hver praksisveileder, mens andre setter av midler til felles kompetanseutvikling eller hyggelige aktiviteter. Noen vi har intervjuet forteller at midlene går inn i ordinær drift.

I årsrapporteringen er det flere UH-institusjoner som etterlyser tydeligere føringer for bruk av midler:

Når det gjelder hva som skal til for at ordningene fungerer bedre,

tror jeg det ville hjulpet med tydeligere føringer for fleksibilitet og muligheten til å stille enkelte krav til praksisfeltet. For eksempel krav om å delta på seminarer og samlinger, og at midlene kan brukes til slike aktiviteter. Det kunne styrket samarbeidet.

Representant fra UH-sektor

Selv om involvering av praksisfeltet sikrer noe medvirkning i bruk av tilskuddsmidler, tyder innspill fra intervjuer på at ikke alle praksissteder kjenner til hele mulighetsrommet innenfor ordningen. Vi anerkjenner at fleksibiliteten i ordningen gir store muligheter for utvikling og tilpasning av samarbeid mellom UH-sektoren og praksisfeltet, ivaretar regionale forskjeller og eventuelle endringer i behov over tid. Vårt inntrykk er at likevel at fleksibiliteten også skaper usikkerhet i forvaltningen, og at både praksissteder og UH-sektoren ønsker seg tydeligere føringer.

4.1.3 Ordningen har varierende treffsikkerhet

Vurderingen av ordningens treffsikkerhet må ses i lys av ordningens målbestemmelse. En tredeling av mål innebærer at også treffsikkerheten kan deles i tre, i tråd med prioritering av formålene knyttet til kompensasjon av praksisfeltet, kompetansehevingstiltak eller andre faglige tiltak og samarbeidstiltak i regi av UH-sektoren.

Krav til UH-sektoren om involvering av praksisstedene i valg av bruk av midler, bidrar til å øke treffsikkerheten i ordningen. Vår vurdering er likevel at fleksibiliteten i ordningen vil kunne gå på bekostning av treffsikkerheten. Fordi forvaltningen av praksistilskuddet i de fleste tilfeller går gjennom to ledd, så avhenger tilskuddsmidlene ikke bare av hvilke valg UH-sektoren tar, i samråd med praksisfeltet, men også av hvordan praksisstedene benytter mulighetene de blir tilbudt.

Et viktig funn er at flere av UH-institusjoner har begrenset oversikt over hvordan praksisstedene bruker tilskuddsmidler, til tross for at Bufdir oppgir at utbetaling av tilskudd skal skje basert på dokumenterte kostnader i forbindelse med gjennomføring av praksisopplæring. Noen informanter vi har snakket med oppgir at tilskuddsmidler inngår i praksisstedenes ordinær drift. Dette bryter med formålsbestemmelsene for ordningen, og vi stiller spørsmålstegn ved hvorvidt UH-institusjoner kjenner til dette. Mangelfull

dokumentasjon av bruk av midler gir både UH-sektoren (og Bufdir) begrenset styringsinformasjon, og kan være til hinder for måloppnåelse.

4.1.4 Samlet vurdering av relevans

Vide formålsbestemmelser gir stor autonomi, og åpner opp for å ivareta regionale og andre forskjeller. Gjennom direkte utbetalinger kan UH-sektoren kompensere kostnader forbundet med praksisopplæring ved hvert praksissted. Gjennom bruk av tilskudd til utvikling og gjennomføring av faglige tiltak, eller samarbeidstiltak, kan kvalitet og samarbeid i praksisopplæringen støttes på andre måter.

Vi finner at midlene tildeles i tråd med de krav og kriterier som finnes, og at krav til involvering av praksisfeltet i valg av bruk av tilskuddsmidler bidrar til å styrke ordningens relevans. Stor fleksibilitet og variasjon i bruk av tilskuddsmidler, både fra UH-institusjonenes side og i praksisfeltet, bidrar til varierende treffsikkerhet. Vi forstår at det ikke er ønskelig å påføre praksisstedene stor rapporteringsbyrde. Samtidig vurderer vi at det er en utfordring at varierende dokumentasjon av bruk av direkte utbetalinger til praksissteder begrenser kjennskapet til hvordan midlene brukes.

4.2 Vurdering av sammenheng

Spørsmålet om sammenheng omhandler rollen praksistilskuddet har, og hvordan denne henger sammen med andre virkemidler på samme område.

4.2.1 Praksistilskuddet henger tett sammen med krav til praksisopplæring

Et viktig premiss for praksistilskuddet er at det er innført sammen med krav til praksisopplæring, både for UH-sektoren og praksisfeltet.

4.2.2 Praksistilskuddet er et tverrsektorielt virkemiddel

Praksistilskuddet ble innført som kompensasjon og støtte for en ny lovpålagt oppgave i kommunalt og statlig barnevern. Overordnet forstår vi ordningen som et tverrsektorielt virkemiddel. UH-sektoren er underlagt Kunnskapsdepartementet, og praksisstedene er underlagt BFD. Ved at Bufdir tildeler midler fra fagdepartementet BFD gjennom UH-sektoren, med formål om å støtte kapasitet og kvalitet ved praksisstedene, går ordningen på tvers av barneverns- og utdanningssektoren. Ordningen kan derfor ses i sammenheng med virkemidler både i utdannings- og barnevernssektoren,

avhengig av hvordan UH-institusjonene og praksisstedene de samarbeider med beslutter å benytte midlene.

4.2.3 Valg av tildelingspraksis har betydning for hvilke andre virkemidler som er relevante

Uansett tildelingspraksis skiller praksistilskuddet i barnevern seg fra øvrige helse- og sosialfag-utdanninger, som i hovedsak finansieres gjennom kommunenes³ budsjetter (Oslo Economics, 2025). Praksistilskuddet fungerer både som et økonomisk virkemiddel, et kompetansevirkemiddel og et virkemiddel for tverrsektorielt samarbeid, og kan derfor helt eller delvis ses i sammenheng med en rekke ulike virkemidler:

- **Kommunale lønnstillegg.** For praksissteder som benytter tilskuddsmidler til utbetaling av tilskudd til praksisveiledere etter gjennomført praksis, fungerer ordningen som et lønnstillegg. Tre av praksisstedene vi har intervjuet får en liten økonomisk kompensasjon fra kommunen for å være praksisveileder, men så vidt vi forstår gjelder dette ikke mange.
- **Rammetilskudd til ordinær drift.** Ved bruk av tilskudd til driftskostnader hos praksissteder, vil ordningen fungere som et tillegg til den ordinære rammefinansieringen både av kommunalt og statlig barnevern.
- **Kompetansemidler.** For praksissteder som benytter tildelte tilskuddsmidler til fagutvikling blant alle veiledere, eller alle ansatte, kan ordningen ses i sammenheng med øvrige kompetansemidler. Bufdir forvalter tilskudd til barnevernfaglig videreutdanning, der arbeidsgiver i både kommunalt og statlig barnevern kan søke om tilskudd til masterutdanninger og videreutdanning for ansatte eller ledere (Bufdir, 2026).
- **Rammefinansiering av UH-sektoren.** Ved bruk av tilskudd til kompetansehevingstiltak som veilederutdanning, kurs og fagutvikling i regi av UH-institusjonene, bør ordningen ses i sammenheng med finansiering av UH-sektoren. Fra praksisstedenes ståsted, vil kompetansehevingstiltak finansiert av tilskuddsmidler kunne oppfattes som overlappende med øvrige fagutviklingstilbud.
- **Tilskudd til utviklingsprosjekter i kommunale læringsnettverk.** Ved bruk av tilskudd til samarbeid mellom praksisfeltet og UH-sektoren, fungerer ordningen som et tverrsektorielt virkemiddel for gjensidig læring. Dette har noen fellestrekk med kommunale

³ Eller helseforetakene, ved praksis i spesialisthelsetjenesten.

læringsnettverk, som samler barnevernstjenester, UH-sektor og statsforvalter i ulike utviklingsprosjekter (se for eksempel Statsforvalteren (2026)).

4.2.4 Ordningen skaper ulikhet mellom fagutdanninger og praksissteder

Kravene i ordningen bidrar til å skape insentiver både for UH-sektoren og i praksisfeltet.

Kriteriene for tilskuddsmidler skaper for det første en forskjell i rekruttering av praksisplasser til barnevernstudenter og studenter i sosialt arbeid, og vernepleierstudenter eller andre studenter som kan tenke seg praksis i barnevernet. For det andre skaper det en forskjell mellom rekruttering av praksisplasser i kommunalt og statlig barnevern, og mellom private og ideelle aktører i barnevernet. For det tredje skaper det forskjeller mellom rekruttering av praksisplasser i (statlig og kommunalt) barnevern, og i miljøterapeutisk praksis i skoler eller barnehager. Vi forstår denne forskjellsbehandlingen som ønsket, og i tråd med prioritering av praksisplasser for barnevernstudenter i kommunalt og statlig barnevern.

Tilbakemeldinger fra UH-sektoren og praksissteder er at de ønsker seg tilsvarende ordninger for flere utdanninger, og i flere sektorer:

Det er også et litt paradoksalt system: Barnevernsloven pålegger barnevernet å ta imot studenter, men kommuneloven gjør det ikke til en plikt for kommunene generelt. Derfor har vi store utfordringer med å få nok praksisplasser i andre studier der praksis skjer i kommunen.

Representant fra UH-sektoren

4.2.5 Ulike deler av målgruppa har ulike insentiver

Den tverrsektorielle forvaltningen av ordningen innebærer at målgruppen kan ha til dels ulike insentiver. Mens praksisfeltet i mange tilfeller ønsker autonomi i valg av bruk av tilskuddsmidler, kan UH-sektoren ha insentiver til å bruke midlene til egen fagutvikling og annet arbeid. Merk at involvering og samarbeid med praksisfeltet er viktige mekanismer for å sikre at tildelingspraksisen gjennomføres i tråd med praksisstedenes behov.

Også internt ved praksisstedene kan ulike ansattgrupper ha ulike ønsker for bruk av midlene. En leder kan ha insentiver til å bruke tilskuddsmidler på en måte som gir mange ansatte som mulig, mens praksisveiledere i mange tilfeller vil ønske å få tildelt tilskudd direkte. Det er ledere som til syvende og sist bestemmer bruk av midlene, og som også avgjør hvor mange praksisplasser som tilbys.

Det er ikke uvanlig at tilskuddsordninger favner målgrupper med ulike insentiver. I en ordning med såpass vide formålsbestemmelser, er det viktig å sikre at involverte aktører har tilstrekkelig informasjon både om muligheter for bruk, og faktisk tildelingspraksis. Dette er også viktig styringsinformasjon til beslutningstakere.

4.2.6 Samlet vurdering av sammenheng

Sammensetningen av virkemidler som praksistilskuddet inngår i sammenheng med, reflekterer bredden i mulighetene tilskuddet gir. Samtidig reflekterer det satsingen på å styrke og støtte kompetanse og arbeidsvilkår i barnevernet, på ulike måter – gjennom økonomisk kompensasjon, utviklings- og kompetansemidler og samhandling mellom ulike sektorer.

Vi vurderer at det er en styrke at praksistilskuddet inngår som ett av mange virkemidler på dette området. Samtidig fremstår det noe uoversiktlig at én enkel ordning har overlapp eller grenseflater mot så mange andre virkemidler. Årsaken til dette er fleksibiliteten i ordningen. For praksisstedene vurderer vi at det kan være vanskelig å skille praksistilskuddsmidler fra andre typer virkemidler. Samtidig vurderer vi at det er positivt at praksisfeltet og UH-sektoren samhandler på ulike områder, og kan bruke tilskuddsordningen til å videreutvikle eksisterende samarbeid.

4.3 Vurdering av kostnadseffektivitet

Spørsmålet om kostnadseffektivitet omhandler om tildelingsprosesser og forvaltning av midlene skjer på en effektiv måte. Dette innebærer blant annet å se på om ressursene når frem til de riktige instansene, og om forvaltningen balanserer kontroll, fleksibilitet og forutsigbarhet på en hensiktsmessig måte.

I vurderingen av kostnadseffektivitet er det viktig å skille mellom UH-sektorens og praksisfeltets kostnader som følge av plikt til å tilby praksisplasser til studenter i tråd med nasjonale retningslinjer, og merkostnadene som følger av praksistilskuddsordningen. Dette er ikke en

evaluering av lovendringen som innførte krav om 4 pluss 20 ukers praksis i barnevernspedagog-utdanningen, eller innføring av plikt for kommunalt og statlig barnevern til å ta imot praksisstudenter når UH-institusjonene ber om det. Merkostnadene for UH-sektoren består i utbetaling, oppfølging og rapportering av bruk av midlene, i tråd med kravene for ordningen. Eventuelle merkostnader for praksisstedene består i økt ressursbruk knyttet til mottak og oppfølging av tilskuddsmidler, samt deltakelse i kompetansehevende eller samarbeidstiltak, utover ordinær gjennomføring av praksis.

4.3.1 Rammetilskudd benyttes som alternativ finansieringsmodell

For å vurdere kostnadseffektivitet, må vi ha noe å sammenligne med. Innenfor andre helse- og sosialfaglige utdanninger er det vanlig at praksis finansieres gjennom ordinære driftsbudsjetter (Oslo Economics, 2025). Vi sammenligner derfor dagens praksistilskuddsordning opp mot en tenkt modell der praksis finansieres gjennom en økning i rammetilskudd til kommunale barnevernstjenester og statlige barnevernsinstitusjoner, og til dels gjennom økt rammetilskudd til UH-sektoren.

4.3.2 Samlet ressursbruk til forvaltning av praksistilskuddet utgjør 2,6–3,5 mill. kroner per år

Ressursbruk i forvaltningen av praksistilskuddet involverer Bufdir på sentralt nivå, samt UH-institusjonene, barnevernstjenester og Bufetat som bruker ressurser på å administrere, gjennomføre og følge opp ordningen i tråd med sine respektive roller og ansvarsområder. Bufdir har det overordnede forvaltningsansvaret for ordningen, mens UH-institusjonene og praksisstedene ivaretar den operative gjennomføringen av praksisopplæringen.

Forvaltningen av praksistilskuddet innebærer arbeid gjennom hele året og følger et fast årshjul. Arbeidsbelastningen er størst i perioder knyttet til søknadsbehandling og årsrapportering, men Bufdir håndterer også løpende henvendelser, spørsmål og avklaringer fra tilskuddsmottakerne underveis i året. Dette gjelder blant annet spørsmål om bruk av midler, rapporteringskrav og tolkning av vilkår i tilskuddsordningen.

Bufdir anslår at den samlede ressursbruken knyttet til praksistilskuddet utgjør om lag ett månedsverk per år, fordelt på to ansatte som jobber med ordningen. I tillegg til de administrative oppgavene

legger Bufdir til rette for dialog og erfaringsutveksling med UH-institusjonene, blant annet gjennom informasjonsdeling og oppfølging i forbindelse med rapportering.

Noe av ressursbruken i UH-sektoren er knyttet til administrasjonskostnader. Administrative kostnader inngår i tilskuddsbeløpet, med en øvre ramme på 15 prosent (tidligere 20 prosent). Rapportering og intervjuer indikerer at faktisk bruk varierer, og at enkelte UH-institusjoner fører mellom 15 og 20 prosent som administrasjon, mens andre fører lite eller ingenting. Intervjumaterialet peker også på at noe faglig arbeid tidvis kan være bokført som administrativt, noe som bidrar til variasjon i rapportert ressursbruk.

Vår forståelse er at mottak av direkte utbetalinger i liten grad har gitt administrative merkostnader for praksisfeltet siden etablering av ordningen. Tydeliggjøring av Bufdir om at utbetaling til praksissteder skal skje på bakgrunn av dokumenterte kostnader påløpt i forbindelse med praksisopplæring, forventes å øke den administrative byrden. Basert på intervjuene vi har gjennomført, er vårt inntrykk imidlertid at kravet til dokumentasjon praktiseres ulikt av UH-institusjonene. Vår forståelse er at dekning av lønnstillegg eller annen godtgjørelse av praksisveiledere forutsetter at veilederen selv sender inn dokumentasjon, mens utbetaling til praksissteder som benytter tilskuddsmidler til mer generell kompetanseheving i mindre grad baseres på dokumentert bruk av midlene.

Samlet anslås ressursbruken forbundet med forvaltning og tildeling av praksistilskuddet å utgjøre mellom om lag 2,6 og 3,5 millioner kroner per år. Anslaget tar utgangspunkt i en samlet tilskuddspott på 17 millioner kroner, hvor mellom 15 og 20 prosent benyttes til administrasjon i UH-sektoren. Dette tilsvarer mellom 2,55 og 3,40 millioner kroner. I tillegg kommer ressursbruk i Bufdir, anslått til om lag ett månedsverk per år, tilsvarende rundt 65 000 kroner⁴. Samlet gir dette et anslag i størrelsesorden 2,6–3,5 millioner kroner per år.

4.3.3 Direkte utbetaling er en kostnadseffektiv løsning som ligger nær rammefinansiering

Ved utbetaling av tilskuddsmidler til praksissteder i tråd med kravene fra Bufdir, består kostnadene for UH-sektoren av kontroll av dokumenterte kostnader, godkjenning av fakturering og

⁴ Anslaget for Bufdirs ressursbruk tar utgangspunkt i minimumslønn for stillingskode seniorrådgiver i staten, jf. hovedtariffavtalene for LO Stat og YS Stat (2025), hvor laveste årslønn er oppgitt til 604 300 kroner. Årslønnen er

justert med et påslag på 30 prosent for arbeidsgiveravgift, pensjon og øvrige sosiale kostnader. Dette gir en estimert årsverkskostnad på om lag 785 000 kroner, tilsvarende omtrent 65 000 kroner per månedsverk.

rapportering. UH-institusjonene er ikke pålagt å gi detaljert informasjon om praksisstedenes bruk av midler til Bufdir. Informasjonsinnhentingene vår viser at UH-institusjonene stiller ulike krav til sine praksissteder om rapportering for bruk av tildelte midler. For UH-institusjoner som i liten grad stiller krav til dokumentasjon, er ressursbruken mindre (se kapittel 4.3.2). Dette er den løsningen som ligger nærmest rammefinansiering, ved at et visst beløp kan følge med hver praksisstudent så lenge bruken av midlene vurderes å være i tråd med formålet. Vår vurdering er at dette er en kostnadseffektiv løsning, med lav rapporteringsbyrde.

Dersom praksis i stedet ville blitt finansiert gjennom rammetilskudd til praksisfeltet, ville det administrative arbeidet forbundet med bruk av midler blitt flyttet fra UH-sektoren til Bufdir. Merk at UH-sektoren uansett ville blitt involvert gjennom rapportering av antall praksisplasser rekruttert ved ulike praksissteder, siden det er disse som besitter denne informasjonen. Reduksjonen i administrative kostnader for UH-sektoren forventes dermed å være begrenset. Hvorvidt samlede administrative kostnader ville blitt redusert, avhenger av eventuelle forskjeller i effektivitet hos UH-sektoren kontra direktoratet. Noen representanter i UH-sektoren uttrykker ønske om å overlate utbetalinger til praksisfeltet til Bufdir.

4.3.4 Faglige tiltak er mer ressurskrevende for UH-sektoren

Bruk av tilskuddsmidler til kompetansehevings-tiltak i regi av UH-sektoren, innebærer større ressursbruk enn direkte utbetaling. Vi opplever at det er krevende å skille mellom faglige tiltak som er konkrete resultater av praksistilskuddet, og kompetansehevings-tiltak som ville vært tilbudt uansett.

De fleste UH-institusjoner tilbyr kurs, seminarer eller konferanser som finansieres ved hjelp av tilskuddsmidler. Vår forståelse er at disse ville falt bort i fravær av tilskuddsordningen, og at både nytte- og kostnadsvirkninger av disse kan tilskrives praksistilskuddet. Gitt at det er ønskelig at UH-sektoren tilbyr faglige tiltak utviklet i dialog med praksisfeltet, vurderer vi at det er mer kostnadseffektivt at UH-sektoren selv forvalter bruk av midler enn at hvert enkelt praksissted skal planlegge slike tiltak. Vi vurderer derfor at det er effektivt at UH-institusjonene har en sentral rolle i forvaltningen av slike midler.

Et alternativ til finansiering gjennom praksistilskuddet, kunne vært at faglige tiltak ble finansiert gjennom økning i rammetilskudd til UH-institusjonene. Dette kunne redusert den administrative byrden gjennom rapportering til

Bufdir. En risiko ved en slik løsning ville vært at institusjonene i mindre grad involverte praksisfeltet i utvikling av faglige tiltak, og heller prioriterte annen fagutvikling. Gitt at utviklingen av tiltak forutsetter involvering av praksisfeltet, er vår vurdering at reduksjonen i administrative kostnader ville vært begrenset ved å endre finansieringsmodell.

Administrative kostnader som rapporteres omfatter typisk merkostnader knyttet til UH-institusjonenes innsats med tilskuddet. Årsrapportene fra UH-institusjonene viser at dette i hovedsak dreier seg om lønnsutgifter til administrativ koordinering og oppfølging (for eksempel praksiskoordinatorers arbeid med tildeling og kommunikasjon), samt økonomiforvaltning knyttet til tilskuddet. Kostnader til regnskap og revisjon fremheves ofte som en del av administrasjonsposten. I tillegg inngår gjerne praktiske oppgaver som utsending og oppfølging av fakturaer til praksisstedene i denne kategorien. Eksempelvis rapporterer enkelte høyskoler at de har brukt administrative midler til kursing av personalet som håndterer praksistilskuddet og til reiseoppdrag i forbindelse med praksisoppfølging. Summen av disse utgiftstypene utgjør den rapporterte administrasjonskostnaden, som ved de fleste institusjoner ligger opp mot den øvre rammen.

Samtidig rapporterer noen utdanningsinstitusjoner svært lave eller ingen administrative kostnader. For eksempel viser årsrapporten for HVO ingen rapporterte administrasjonskostnader, mens Nord har et begrenset forbruk på om lag 20 000 kroner, utelukkende knyttet til revisjonskostnader. Dette illustrerer betydelig variasjon i praktiseringen av ordningen. Enkelte institusjoner belaster kun revisorhonorar som administrasjonskostnad, mens andre ikke fører interne administrative kostnader på praksistilskuddet i det hele tatt.

4.3.5 Systematisk samarbeid og involvering innebærer kostnader for både UH-sektor og praksisfelt

Satsing på strukturert samarbeid, gjennom involvering og dialog, utvikling av samarbeidsavtaler eller andre tiltak, innebærer ressursbruk både for UH-institusjonene og praksisstedene. Samtidig vet vi at tett samarbeid mellom utdannings- og praksisfeltet er en forutsetning for gode praksisplasser, uavhengig av finansieringsmodell.

Vi vurderer at satsing på systematisk og strukturert samarbeid mellom UH-sektoren og praksisfeltet er et suksesskriterium for gode praksisstudier (se nærmere beskrivelse i kapittel 6). Fordi slik innsats krever ressurser, er spørsmålet hvilken

finansieringsmodell som er mest kostnadseffektiv. Tilsvarende som for kompetansehevingstiltak forventer vi at UH-institusjonene gjennom sine oppgaver knyttet til rekruttering og oppfølging av praksissteder har det beste utgangspunktet til å utvikle samarbeidet med hvert enkelt praksissted, både i kommunal og statlig sektor.

Jeg synes det er hensiktsmessig at høyskolen har ansvar for ordningen. De sitter på studentene, gjør en god jobb med å følge opp tjenestene og innhente tilbakemeldinger.

Representant fra barnevernstjeneste

Innenfor en infrastruktur der UH-institusjonene inngår avtaler med praksissteder om bruk av praksisplasser, så opparbeider de seg etter hvert god kjennskap til praksisfeltet. Det er også UH-institusjonene som kjenner praksisstudentene best. Dette gir dem informasjonsfordel i utvelgelse, prioritering og matching i den årlige rekrutteringen:

Når det gjelder kvaliteten på praksisplassene, følger vi studentene våre tett, og vi kan være litt selektive. Dersom vi opplever at enkelte praksisplasser ikke holder ønsket kvalitet, prioriterer vi dem ned.

Representant fra UH-sektor

4.3.6 Gjennomgående høye administrasjonskostnader

De regnskapsførte administrasjonskostnadene er ment å reflektere UH-institusjonenes merkostnader som følge av arbeid med tilskuddsmidlene. Gitt variasjonen i tildelingspraksis, er det overraskende for både oss og Bufdir at såpass mange UH-institusjoner bruker omtrent 15 prosent av samlede tilskuddsmidler til administrative kostnader. Dette gjelder flere av institusjonene som bruker mellom 70 og 80 prosent til direkte utbetaling til praksisfeltet, selv om vi forventer at disse skal ha lave administrasjonskostnader. I intervjuer er det flere koordinatorene som oppgir at deres administrative kostnader er høyere enn hva de kan bruke tilskuddsmidler til.

På spørsmål om hva administrasjonskostnadene består i, løfter UH-institusjonene frem kostnader til regnskap og revisjon:

[...] instituttlederen er orientert, økonomi lager regnskap, og en revisor godkjenner bruken av midlene. [...] Det er mye administrasjon knyttet til dette, og betydelige kostnader for å administrere ordningen.

Representant fra UH-institusjon

Mange av UH-institusjonene forholder seg til svært mange ulike praksissteder (se Figur 3-5). En mulig forklaring kan være at økning i antall praksissteder har gitt økte administrasjonskostnader forbundet med rekruttering, oppfølging og rapportering av praksisplasser i årene etter innføring av praksistilskuddet. Dette stemmer i så fall overens med funn fra Oslo Economics (2025) som finner at arbeid forbundet med inngåelse av avtaler med praksissteder er svært ressurskrevende for UH-institusjonene. En slik økning er imidlertid ikke et resultat av praksistilskuddet, men av innføring av økte krav til praksisstudier i barnevernsfaglig utdanning.

I rapporteringen er det flere UH-institusjoner som peker på at det er vanskeligere å administrere tilskuddsordningen i barnevernsinstitusjoner enn i kommunale barnevernstjenester:

På institusjonssiden er utfordringene større. Mange ansatte jobber turnus, enhetene er ofte små, og det kan være vanskelig å sette inn vikarer. Dette gjør det mer krevende å få ordningen til å fungere like godt som i kommunene. Derfor opplever jeg at tilskuddsordningen er lettere å administrere og gjennomføre i barnevernstjenestene enn i barnevernsinstitusjonene.

Representant fra UH-sektor

4.3.7 Samlet vurdering av kostnadseffektivitet

Gjennomføring av praksisstudier innebærer arbeid både for UH-sektoren og praksisstedene. Innføring av mer omfattende krav til praksis, samt innføring av plikt for kommunalt og statlig barnevern om å ta imot praksisstudenter dersom de får forespørsel om dette, innebærer nødvendigvis at den samlede ressursbruken forbundet med praksisgjennomføring øker.

Praksistilskuddet er ment å kompensere praksisfeltet for innføring av ny lovpålagt oppgave, og støtte både praksissteder og UH-sektoren i å tilby tilstrekkelig kapasitet og kvalitet i praksisgjennomføringen. Kostnadseffektiviteten i ordningen avhenger av merkostnadene ved innretningen av praksistilskuddet, sammenlignet med alternative finansieringsmåter. Vi har sammenlignet tilskuddsordningen med rammefinansiering, som er vanlig for praksisstudier i øvrige helse- og sosialfaglige utdanninger.

Sammenlignet med rammetilskudd, innebærer praksistilskuddet tydeligere krav og føringer. Samtidig kjennetegnes ordningen av stor fleksibilitet, både for UH-sektoren og praksisstedene. Ved bruk til økonomisk kompensasjon, gjennom direkte utbetaling til praksisstedene basert på dokumenterte kostnader inntil et visst beløp per student, har ordningen likheter med en stykkprismodell.

Tilskudd til faglige tiltak eller samarbeidstiltak, innebærer prioritering av tilskuddsmidler til UH-sektoren, i stedet for direkte utbetaling til praksisstedene. Dette er aktiviteter som vi forventer ikke ville blitt gjennomført i samme grad i en rammetilskuddsordning. Gitt at det er ønskelig at slike aktiviteter gjennomføres, forventer vi at det er

mer kostnadseffektivt at utvikling av disse foregår i regi av UH-sektoren, som uansett har kjennskap til utdanning og praksisstudier og en koordinerende rolle i rekruttering av praksisplasser.

Merkostnadene ved praksistilskuddsordningen tilfaller i hovedsak UH-sektoren. I tillegg kommer noe ressursbruk i Bufdir. Gjennom en bestemmelse om at maks 15 prosent (tidligere 20 prosent) av tilskuddsmidlene kan brukes til administrasjonskostnader, signaliserer Bufdir en forventning om hvor store merkostnadene er. Intervjuer vi har hatt, og rapportering fra UH-institusjonene, tyder på at merkostnadene er enda høyere. Vår oppfatning er at det er noe ulik forståelse av hva administrasjonskostnadene kan dekke. I noen tilfeller ser det ut til at kostnader som følge av faglige tiltak, eller samarbeidstiltak føres som administrasjonstiltak. Vi forventer at de reelle merkostnadene ved forvaltning av ordningen er lavere enn 15 prosent, og at det er behov for å tydeliggjøre overfor UH-sektoren hva som kan føres som administrasjonskostnader.

Samlet vurderer vi at innretningen av praksistilskuddsordningen gir økt ressursbruk, sammenlignet med rammetilskudd. Dette skyldes i hovedsak bruk av tilskuddsmidler til faglige tiltak og samarbeidstiltak mellom UH-sektoren og praksisstedene, som vi forventer ikke ville blitt prioritert i samme grad ved rammefinansiering. I tillegg kommer kostnader i praksisfeltet som følge av krav til å dokumentere påløpte kostnader inntil et visst beløp per student, som kan kompenseres gjennom direkte utbetaling. Merk at kravene til slik dokumentasjon varierer mellom UH-institusjonene. Ressursbruken for tiltakene må måles opp mot mernytten de gir både praksisfeltet og UH-sektoren.

5. Evaluering av praksistilskuddets effekter og måloppnåelse

Vurdering av effekter og måloppnåelse omhandler spørsmål knyttet til formåls effektivitet, samfunnsnytte og bærekraft. Vi vurderer at praksistilskuddet har stor betydning for styrking av kvalitet i praksisopplæringen, gjennom økt samarbeid mellom praksisfeltet og UH-sektoren og bedre strukturer rundt veiledning i praksisfeltet. Samtidig vurderer vi at ordningen i varierende grad bidrar til å kompensere statlig og kommunalt barnevern for en ny lovpålagt oppgave. Systematisk arbeid for å fremme samarbeid og kvalitet i praksisopplæringen vurderes både som mest samfunnsnyttig, og mest bærekraftig.

I dette kapittelet vurderer vi praksistilskuddets effekter og måloppnåelse. Som i vurdering av utforming og forvaltning, er et viktig premiss for evalueringen at tredelingen i formålsbestemmelser, og fleksibilitet i bruk av midler, gir opphav til ulik prioritering av bruk av midler både i UH-sektoren og i praksisfeltet. Dette innebærer at det i flere spørsmål er hensiktsmessig å skille mellom effekter av ulike former for støtte.

5.1 Vurdering av formåls effektivitet

Vurdering av formåls effektivitet tar for seg nytten av praksistilskuddsordningen, og ikke nytten av praksis som sådan. Fordi praksistilskuddet ble innført samtidig, og som en kompensasjon for innføring av krav til kommunene og statlige institusjoner om å ta imot praksisstudenter dersom UH-institusjoner ber om det, er det i mange tilfeller vanskelig å skille effekten av praksistilskuddet fra effekten av øvrige lovendringer.

Vi har delt vurderingen av formåls effektivitet i tre, basert på vår tolkning av formålsbestemmelsene. For det første vurderer vi ordningens betydning som kompensasjon til kommunale barnevernstjenester og statlige barnevernsinstitusjoner, definert som UH-sektorens direkte utbetaling av tilskuddsmidler til praksisfeltet på bakgrunn av påløpte utgifter til praksisopplæring. For det andre

vurderer vi ordningens betydning for kvaliteten i praksisplassene som tilbys studenter på relevante studier. For det tredje vurderer vi ordningens betydning for utvikling av samarbeid mellom UH-sektoren og praksisfeltet.

Merk at vi i vår vurdering av formåls effektivitet har løstrevet oss noe fra de definerte formålsbestemmelsene. I våre anbefalinger til videreutvikling av ordningen, drøfter vi det vi vurderer som overlapp i eksisterende tredeling (se kapittel 6.3.1).

5.1.1 Praksistilskuddet bidrar i noen grad til å kompensere barnevernet for en ny lovpålagt oppgave

Vurdering av måloppnåelse på dette første området avhenger av tolkning av begrepet kompensasjon. De fleste praksissteder vi har snakket med forstår kompensasjon som et økonomisk begrep. Bufdir, derimot, argumenterer for at begrepet også rommer andre former for støtte. I vår evaluering avgrensner vi formålet om kompensasjon til de tilskuddsmidlene som UH-sektoren utbetaler til praksisfeltet direkte, på bakgrunn av praksisstedenes dokumenterte kostnader som følge av praksisopplæring. Et viktig forbehold her er at dokumentasjonen av påløpte kostnader varierer, og at UH-institusjonene har ulik innsikt i praksisstedenes bruk av midler. Omtrent to tredeler av samlede tilskuddsmidler utbetales direkte til praksisfeltet (64 prosent, se kapittel 3.3.2).

Samtlige praksissteder vi har snakket med uttrykker at de setter pris på å få tilskuddsmidler utbetalt til seg. Flere av UH-institusjonene løfter også frem at denne tildelingspraksisen er ønsket av praksisfeltet, og at overføring av midler gjør det mulig for dem å stille krav til praksisopplæringen:

Jeg tenker det er bra at praksisfeltet får godtgjørelse for å ta imot studenter, og at vi dermed kan stille krav om at de setter av tid og leverer kvalitet.

Representant fra UH-sektor

Et viktig funn i evalueringen er at praksisstedene bruker tilskuddsmidler svært ulikt. Tre varianter som går igjen er at tilskuddsmidler brukes som lønnstillegg til praksisveiledere, kompetanseheving

blant veiledere og/eller andre ansatte, eller til ordinær drift.

Direkte utbetaling til praksisfeltet åpner for en viss grad av kostnadsdekning

Uansett valg av bruk av midler, er det relevant å vurdere grad av kompensasjon i lys av hva den lovpålagte oppgaven innebærer av merkostnader i tjenestene. Vi har forsøkt å spørre praksisstedene vi har snakket med om deres samlede ressursbruk knyttet til praksisopplæring. Vi har begrenset informasjonsgrunnlag, men ifølge våre anslag kan praksisveiledning i en 20-ukers periode innebære en ressursbruk på mellom 69 000 kroner og 104 000 kroner per student (se Boks 2). Dette anslaget utgjør mellom 5 og 10 ganger mer enn summen mellom 10 000 og 15 000 kroner som praksissteder typisk mottar per student. Gitt at dette anslaget stemmer, så kan den økonomiske kompensasjonen som tildeles praksisfeltet bidra til å dekke et sted mellom 10 og 20 prosent av praksisfeltets kostnader forbundet med praksisopplæring. I tillegg til den direkte oppfølgingen i praksisperioden kommer tidsbruk knyttet til forberedelser i forkant, samt utvikling og tilpasning av rammer og struktur for praksisopplegget. Disse aktivitetene bidrar ytterligere til den samlede ressursbruken, men er mer krevende å tallfeste presist.

Funn fra intervjuene viser at merarbeidet i praksisopplæringen fordeles mellom ulike ansatte. Praksisveileder får det ekstra travelt med hovedansvar for praksisopplæringen, i tillegg til ordinære oppgaver. Øvrige ansatte bistår i veiledning, og kan i noen tilfeller bistå med avlastning for veileders øvrige oppgaver. Også lederressurser involveres i praksisopplæringen, i alle fall i noen grad. Fordelingen av veilederbyrden avhenger av organisering av praksisopplæringen ved det enkelte praksissted.

Ulik bruk av tilskuddsmidler gir ulik måloppnåelse

Som støtte til kompetanseheving og økt oppmerksomhet rundt betydningen av veiledning, kan tilskuddet fungere som et kvalitetsløft og en investering i videre praksisopplæring for praksisstedet samlet sett. Slik støtte inkluderer blant annet støtte til veilederutdanning, og satsing på systematisk arbeid med praksisopplæring. I de intervjuene vi har snakket med fagutviklingsansvarlige eller tilsvarende roller i praksissteder, fremheves betydningen av kollektivt ansvar og felles anerkjennelse for å tilby praksisveiledning:

Det er tjenesten som skal få noe tilbake, ikke individet, så lenge vi

har den typen praksisordning som vi har nå. Det er lovpålagt at vi skal ta imot studenter, og spørsmålet er hvordan man kan gjøre det attraktivt å ta imot studenter.

Representant fra barnevernstjeneste

Vår forståelse er at en slik bruk av tilskuddsmidler fordrer at praksisstedet er av en viss størrelse, og tar imot flere praksisstudenter slik at den maksimale rammen for utbetaling øker. Mindre tjenester eller institusjoner har ikke de samme mulighetene som større praksissteder, som tar imot mange praksisstudenter og samtidig har større handlingsrom for fagutvikling innenfor ordinær drift. I mindre tjenester med få ansatte kan det også være vanskelig å få til veilederutdanning. Vår vurdering er at bruk av tilskuddsmidler til kompetanseheving og økt oppmerksomhet rundt veilederrollen har høy grad av måloppnåelse, men at en slik bruk er vanskelig å få til for mindre praksissteder.

Som lønnstillegg til praksisveiledere, fungerer tilskuddet som et økonomisk insentiv til den enkelte. Praksissteder som opplever at det kan være krevende å rekruttere praksisveiledere, forteller at tildeling til hver enkelt veileder fungerer som en gulrot. Vi vurderer at denne bruken i mindre grad bidrar til å løfte kvaliteten i den samlede praksisopplæringen ved praksisstedet, men at den kan bidra til at den enkelte veileder får økt motivasjon og tar større individuelt ansvar;

Vi betaler pengene direkte til veilederne, og vi får gode tilbakemeldinger på det. Det krever tid å følge opp studenter, og praksisplassene er veldig fornøyde – det gjør at vi kan stille krav om at de skal bruke tid på studentene og sikre kvalitet.

Representant fra UH-sektor

I mindre tjenester, med få antall praksisplasser og der mye av veilederbyrden tilfaller en eller noen få veiledere, kan lønnpålegg være en formåls effektiv løsning. Vi vurderer at slik bruk av tilskuddsmidler har middels måloppnåelse.

Ved bruk av tilskuddsmidler til ordinær drift, fungerer ordningen som kryssubsidiering av

barnevernet, uten kobling til gjennomføring av praksisopplæring. Dette er i strid med formålene med ordningen. Flere ledere vi har snakket med erkjenner at midlene kunne vært brukt mer målrettet;

Når det gjelder økonomi, går midlene i stor grad inn i det samlede budsjettet og blir ikke satt av til noe spesifikt. Samtidig tenker jeg at vi kunne vært mer bevisste på bruken [...], og at disse midlene potensielt kunne vært brukt mer målrettet.

Representant fra barnevernstjeneste

Vi vurderer at bruk av tilskuddsmidler til ordinær drift gir liten grad av måloppnåelse.

Behov for å øke kjennskap til ordningen i praksisfeltet

UH-sektorens involvering av praksisfeltet i forvaltning av praksistilskuddet, har gjort ordningen godt kjent blant ledere i kommunalt og statlig barnevern. Alle representanter vi har snakket med

har vært involvert, eller fått tilbud om å gi innspill til bruk av midler og er på den måten kjent med formål og innhold i ordningen. Variasjonen i bruk av midler mellom ulike UH-institusjoner og på tvers av praksisstedene virker å være mindre kjent. Flere representanter vi har snakket med har vært overrasket over å høre at andre barnevernstjenester benytter tilskuddsmidler til individuell kompensasjon til praksisveiledere. Motsatt har representanter fra andre praksissteder stilt spørsmålsteget ved at praksisveiledere *ikke* mottar individuell godtgjørelse. På bakgrunn av disse reaksjonene kan det virke som at den fulle bredden av mulige tildelingspraksiser ikke er kjent for alle. En utfordring med varierende kjennskap til innhold og formål med ordningen, er at ikke alle får mulighet til å ytre sine innspill og behov. Dette gjelder både på tvers av praksissteder, og internt i hver enkelt tjeneste.

Vår vurdering er at praksisstedenes autonomi i bruk av tilskuddsmidler sikrer en viss kompensasjon, på den måten tjenestene selv vurderer som hensiktsmessig. For å sikre at kompensasjonen gis på en måte som gir størst mulig nytte i tjenestene, er det en forutsetning at ansatte kjenner til formål og innhold i ordningen. I den grad midlene brukes til faglig utvikling og kompetanseheving for samtlige ansatte enten i regi av UH-sektoren eller internt, vil ikke nødvendigvis ansatte være klar over hvor midlene kommer fra. Dersom midlene benyttes til ordinær drift av tjenesten, er det enda mindre sannsynlig at ansatte kjenner til ordningen. Det er derfor potensial for økt oppmerksomhet rundt formål med disse midlene.

5.1.2 Praksistilskuddet legger til rette for at flere studenter på relevante studier får praksisstudier av høy kvalitet i barnevernet

Praksistilskuddet bidrar til å øke kvaliteten i praksisopplæringen. Dette skjer til dels gjennom praksisstedenes bruk av direktetildelte midler (se kapittel 5.1), til dels gjennom UH-sektorens satsing på samarbeid med praksisfeltet (se kapittel 5.3), og til dels gjennom kompetansehevingstiltak i regi av UH-sektoren.

Samarbeid, struktur, motivasjon og kompetanseheving bidrar til økt kvalitet

Praksisfeltet og UH-sektoren er samstemte i at tilskuddsordningen har bidratt til økt kvalitet på praksisplassene. Det er flere årsaksmekanismer som trekkes frem. Merk at disse mekanismene til dels bygger på hverandre.

Tettere samarbeid og dialog mellom UH-sektoren og praksisfeltet trekkes frem som en viktig årsak

Boks 2: Beregning av ressursbruk ved oppfølging av praksisstudenter

Estimert ressursbruk ved oppfølging av studenter

Flere av informantene uttrykker usikkerhet knyttet til å anslå ressursbruk per student i praksisperioden. De få anslagene som foreligger, indikerer at oppfølging av studenter utgjør om lag **20–30 prosent av et årsverk i løpet av praksisperioden**. Med utgangspunkt i tall fra SSB (2026), hvor gjennomsnittlig månedslønn for barneverns-pedagoger er oppgitt til **57 390 kroner**, kan en estimere en **årlig lønnskostnad på 688 680 kroner**. Dersom en inkluderer et påslag for sosiale kostnader på 30 prosent, gir dette en samlet **årsverkskostnad på om lag 895 000 kroner**.

En praksisperiode på **20 uker tilsvarer omtrent 38,5 prosent av et årsverk**. Dette innebærer en kostnad på om lag **345 000 kroner per praksisperiode**. Dersom 20–30 prosent av arbeidstiden i denne perioden benyttes til oppfølging av én student, tilsvarer dette en ressursbruk på cirka **69 000–104 000 kroner per student per praksisperiode**.

Kilde: Basert på tall fra SSB (2026)

blant flere respondenter. Selv om flere praksissteder forteller at de alltid har hatt et godt samarbeid med UH-sektoren, har praksistilskuddet bidratt til å formalisere samarbeidet gjennom faste samarbeidsavtaler og andre møtepunkter, og på den måten gitt økt forutsigbarhet i planlegging og gjennomføring av praksisstudiene.

Økt struktur og systematikk i veiledningen trekkes frem som en annen sentral forklaring på kvalitetsløft som følge av praksistilskuddet. Noen av UH-institusjonene har utarbeidet materiell som beskriver forventninger og krav til gjennomføring av praksisopplæring, og bidrar gjennom dette til å sikre mer enhetlig praksis på tvers av sine praksissteder. Enkelte praksissteder vi har snakket med har benyttet mottatte tilskuddsmidler til å selv utvikle rutiner i praksisopplæringen, og på den måten øke struktur og systematikk i veiledningen.

Ordningen har vært forutsigbar og gitt oss grunnlag for å bygge en struktur rundt praksisopplæringen. Vi måtte uansett hatt en struktur, men tilskuddet har hjulpet oss som relativt stor tjeneste.

Representant for barnevernstjeneste

Økt motivasjon og ansvar er en tredje årsak til kvalitetsløft. Kompensasjon og støtte gjennom utbetaling av tilskudd bidrar til motivasjon og legitimitet som gjør det både attraktivt og lærerikt å veilede. Her er det interessant å observere kontrasten mellom respondenter som løfter frem økt motivasjon hos den enkelte veileder, på den ene siden, og respondenter som trekker frem økt ansvar og motivasjon hos det samlede fagmiljøet, på den andre siden. Se nærmere drøfting av dette i kapittel 5.1.1.

En siste, og åpenbar årsaksmekanisme er **kompetansehevingstiltak** blant veiledere, og eventuelt også andre ansatte, gjennom faglige tiltak finansiert av tilskuddsmidler i regi av UH-sektoren. Det er hensiktsmessig å skille mellom veilederutdanning og andre mer langvarige kompetansehevingstiltak i regi av UH-sektoren, og enkeltstående faglige arrangementer og samlinger. Førstnevnte får svært gode tilbakemeldinger fra praksissteder vi har vært i kontakt med, som har benyttet seg av disse. Når det gjelder enkeltstående faglige arrangementer og samlinger, spriker tilbakemeldingene. Flere av praksisstedene forteller at det er hyggelig å delta på fagdager og enkelt-

stående arrangementer, og at temaene er spennende, men at den langsiktige læringseffekten av slik deltakelse er begrenset. Noen ledere vi har snakket med er usikre på om veiledere i deres tjeneste har deltatt på arrangementer. Dette bekrefter inntrykket fra UH-sektoren om at deltakelse i slike arrangementer ikke alltid prioriteres.

UH-sektoren, på sin side, vurderer at også enkeltstående arrangementer kan ha betydning for kvaliteten i praksisopplæringen, men flere UH-institusjoner oppgir at utfordringen er lav oppslutning om slike tiltak fra praksisfeltets side. Representanter fra praksisfeltet forteller at de ikke alltid prioriterer å delta i arrangementer de inviteres til gjennom praksistilskuddsordningen, fordi de da har behov for vikar. Dette gjelder både mindre kommunale barnevernstjenester, og institusjoner med få ansatte. Manglende prioritering og deltakelse er i seg selv en indikator på begrenset forankring i praksisfeltet om prioritering av bruk av midler.

Utvikling av samarbeid, struktur og systematisering viktig for kvalitetsheving

Vår vurdering er utvikling av samarbeid mellom UH-sektoren og praksisfeltet, og økt struktur og systematikk i veiledningen som følge av praksistilskuddet, har vært sentralt for å heve kvaliteten i praksisopplæringen. Kompetanse-hevingstiltak i regi av UH-sektoren, særlig enkeltstående arrangementer, vurderes å ha mindre betydning.

Avveining mellom satsing på kvalitet og kvantitet

I den grad satsing på kvalitet i praksisplasser innebærer tettere oppfølging, og dermed økt ressursbruk i veiledning, så vil nødvendigvis det innebære at praksisstedene kan tilby færre praksisplasser innenfor en gitt ramme. Flere informanter peker på dette:

Merker at praksisstedene har redusert antall plasser for å øke kvaliteten. Dette er rimelig. Vi får kvalitet, men ikke kvantitet.

Representant fra UH-sektor

I utgangspunktet bidrar tiltak for kompetanseheving og økt samarbeid mellom praksisfeltet og UH-sektoren til å styrke kvaliteten ved alle praksissteder, uavhengig av størrelse. Tjenestene har imidlertid ulike forutsetninger for å ta imot og nyttiggjøre seg av slike tilbud. Store tjenester som har ansattressurser dedikert til

fagutvikling, har bedre tilgang på kompetanseheving i utgangspunktet. Dette er også tjenester som kan imot større grupper av praksisstudenter, og får tildelt større summer tilskudd. Noen av tjenestene mottar ekstra tilskudd til gruppeveiledning, og vurderer at disse midlene er svært nyttige bidrag i systematisk kompetansehevingsarbeid.

Flere store tjenester, som oppgir å jobbe systematisk med kvalitet, er tydelige på at de begrenser antall tilbudte praksisplasser for å sikre at studentene får gode og relevante praksisstudier:

Det er viktig å understreke at kvaliteten på praksisopplæringen henger tett sammen med rammebetingelsene i tjenesten. Gode praksisplasser krever tid, ressurser og kompetanse, og dette må det tas høyde for i utformingen av ordningen.

Representant fra barnevernstjeneste

Dette er positivt for deres praksisstudenter og veiledere, men kan bidra til større forskjeller i praksisgjennomføringen, stikk i strid med formålet med tilskuddsordningen. En leder i en mindre barnevernstjeneste reagerte på at ikke det stilles tydeligere føringer til antall plasser tjenester av ulike størrelser bør tilby, men at det er opp til hver enkelt tjeneste hvor mange praksisplasser de ønsker å tilby:

Jeg skulle ønske det var tydeligere føringer fra utdanningsinstitusjonen når det gjelder hvor mange studenter tjenestene bør ta imot. Slik det er nå, blir praksisen differensiert mellom tjenester.

Representant fra barnevernstjeneste

5.1.3 Praksistilskuddet bidrar til å understøtte godt samarbeid mellom utdanningsinstitusjonene og praksisfeltet

De fleste UH-institusjoner rapporterer om godt samarbeid med praksisfeltet om rekruttering og antall praksisplasser, og at tilskuddsmidlene har bidratt til å styrke dette. Praksisstedene vi har

intervjuet bekreftet at de opplever samarbeidet med UH-sektoren som godt, og flere sier det har blitt styrket som følge av praksistilskuddet. På spørsmål om hva som fungerer, trekker praksisstedene blant annet frem faste møtepunkter, nærhet til koordinator eller kontaktperson og mulighet til å ta kontakt dersom det dukker opp utfordringer, eksempelvis i praksisgjennomføringen. Utover å bidra til bedre gjennomføring av praksisstudier, trekker representanter fra UH-sektoren også frem betydningen av et godt samarbeid på andre måter:

[...]vi møter folk som jobber i feltet, og på den måten blir det lettere for oss å fange opp hva som faktisk skjer. Da kan vi eventuelt gjøre endringer i undervisningen og vite hva vi bør legge mest vekt på. Det tette samarbeidet gjør det også lettere for oss å oppfylle vårt samfunnsmandat.

Representant fra UH-sektor

Inngåelse av langvarige samarbeidsavtaler, involvering rundt bruk av tilskuddsmidler og utvikling av veilederutdanning er eksempler på tiltak som øker forutsigbarhet, kompetanse og medvirkning i praksisopplæringen. Samtidig opplever UH-institusjonene varierende deltakelse fra praksisfeltet i erfaringsutveksling, dialog og samarbeid. To UH-institusjoner rapporterer at praksisstedene er presset og at dette forhindrer dem fra å stille opp:

Samtidig er praksisfeltet travelt, og det er vanskelig for oss å nå dem med flere ulike tiltak. Det er ofte utfordrende å få dem til å komme. En del midler betales også tilbake fordi de ikke klarer å bruke opp hele tilskuddet.

Representant fra UH-sektor

Dersom samarbeidet ikke fungerer, som følge av manglende deltakelse eller annet, så er dette en barriere for måloppnåelse. Et viktig eksempel er behovet for gjensidig forståelse og avklaring om hva som forventes under praksisstudiene. Flere praksissteder vi har intervjuet etterlyser tydeliggjøring av dette:

Jeg opplever at vi gjerne skulle hatt mer kunnskap om hva studentene konkret trenger å lære i praksisperioden.

Representant fra barnevernstjeneste

5.1.4 Samlet vurdering av formålseffektivitet

De tre formålene med praksistilskuddet henger tett sammen. Vår vurdering er at understøttning av godt samarbeid mellom UH-sektoren og praksisfeltet, det tredje formålet, er et viktig steg på veien til måloppnåelse på de to andre områdene. Tilsvarende kan kompensasjon til praksisfeltet ses på som et ledd i å sikre tilstrekkelig antall praksisplasser av høy kvalitet.

Praksistilskuddsordningen fungerer både som økonomisk virkemiddel, kompetansevirkemiddel og virkemiddel for tverrsektoriell samhandling. Prioriteringer i bruk av tilskuddsmidler ved hver enkelt UH-institusjon, med utgangspunkt i praksisfeltets behov og ønsker, sier noe om hva som vurderes å være de største barrierene for å sikre tilstrekkelig kapasitet og kvalitet i praksisopplæringen for barnevernsstudenter.

Vår vurdering er at praksistilskuddet i stor grad bidrar til å understøtte godt samarbeid mellom UH-sektoren og praksisfeltet. Aktører på begge sider oppgir at samarbeidet fungerte godt tidligere også, men at praksistilskuddsordningen har bidratt til å strukturere og systemisere samarbeidet blant annet gjennom dialog rundt bruk av midler, etablering av samarbeidsavtaler, tildeling av tilskudd og utvikling av faglige tiltak.

Når det gjelder den kompensasjonen som praksisfeltet mottar gjennom utbetaling av tilskudd, er vår vurdering at denne har varierende måloppnåelse. Våre beregninger tilsier at summen av tilskuddsmidlene kan bidra til kostnadsdekning av anslagsvis 10-20 prosent av ressursbruken som følger med å ta imot en praksisstudent. Praksisfeltet er svært positive til direkte utbetalinger, samtidig som de benytter midlene på svært ulike måter. Vi vurderer at satsing på systematisering, struktur og kompetanseheving ikke bare blant veiledere, men i virksomheten generelt har stor betydning for praksisopplæringen, men at de slikt arbeid forutsetter at praksisstedet er av en viss størrelse. For mindre tjenester med færre praksisplasser og begrenset kapasitet, kan lønnstillegg øke veilederes motivasjon og ansvar for opplæring. Bruk av tilskuddsmidler i ordinær drift vurderes å ha lav måloppnåelse.

I forlengelsen av godt samarbeid, og økt oppmerksomhet rundt betydningen av veiledning, har praksistilskuddet bidratt til økt kvalitet i praksisopplæringen mange steder. Dette kan skje gjennom økt motivasjon og forståelse for betydningen av veilederrollen, kompetanseheving gjennom veilederutdanning og andre faglige tiltak, eller økt struktur og systematikk i opplæringen. Et viktig suksesskriterium for kvalitetsløft er tydeliggjøring av gjensidige forventninger mellom UH-sektoren og praksisfeltet.

Vår vurdering er derfor at praksistilskuddet har størst betydning for styrking av kvalitet i praksisopplæringen, blant annet gjennom økt samarbeid og samhandling mellom praksisfeltet og UH-sektoren. Som økonomisk kompensasjon settes tilskuddet stor pris på i tjenestene, både blant ledere og ansatte, men i sum utgjør tilskuddsbeløpet for mange tjenester for lite til å utgjøre særlig forskjell. Dette gjelder særlig dersom tilskuddsmidlene brukes til ordinær drift. Ved bruk til videreutdanning av veiledere, eller systematisk satsing på utvikling av praksisopplæringen i den enkelte tjeneste, kan direkte utbetaling v tilskudd ha stor betydning for kvaliteten i deres praksisopplæring.

5.2 Vurdering av samfunnsnytte

Spørsmålet om samfunnsnytte omhandler hvorvidt praksistilskuddet bidrar til å styrke læringsutbyttet for studentene og gjøre dem bedre forberedt på arbeid i barnevernet. Dette handler både om kortsiktige gevinster (bedre praksisopplevelse og veiledning) og langsiktige effekter (økt kvalitet, rekruttering og stabilitet i barnevernet).

5.2.1 Praksistilskuddet bidrar til bedre praksisopplæring

Samfunnsnyttan av praksistilskuddet kan vurderes på bakgrunn av hvorvidt ordningen bidrar til å senke sentrale barrierer for god praksisopplæring. I intervjuer med praksissteder har vi spurt hva de vurderer som de viktigste forutsetningene for å få til gode praksisstudier. Flere av praksisstedene vi har intervjuet nevner motivasjon for veiledningsrollen, både hos den enkelte veileder og i tjenesten generelt, interessante arbeidsoppgaver, og forventningsavklaring av hva praksisopplæringen skal bestå i.

Det som kan nevnes er betydningen av et godt arbeidsmiljø, kontinuerlig kompetanseutvikling for

veiledere, og viktigheten av at praksisfeltet og utdanningsinstitusjonene har en felles forståelse av læringsutbytte og forventninger til studentene.

Representant fra barnevernstjeneste

Sitatet over oppsummerer og understøtter innretningen av praksistilskuddet, gjennom støtte til både kvalitet, samarbeid og kompensasjon i praksisfeltet. Det er flere virkemidler som er rettet mot kompetanseutvikling i barnevernet, og i samhandling mellom praksisfeltet og UH-sektoren. Spesielt for praksistilskuddet er imidlertid den tydelige koblingen mellom institusjonene som utdanner fremtidens barnevernsansatte, og dagens barnevern. Ved å styrke struktur og samspill mellom UH-sektoren og praksisfeltet, bidrar praksistilskuddet til å gi barnevernsstudenter økt læringsutbytte.

Det gjør det lettere å få tak i relevante praksisplasser, særlig i barnevernet. Jeg opplever også at ordningen styrker det faglige, fordi studentene får tilgang til veiledning og veiledningskompetanse. Det bidrar til en bedre sammenheng mellom instituttet og praksisfeltet, og det løfter praksisfeltet i seg selv.

Representant fra UH-sektor

Et interessant funn i evalueringen er skillet mellom praksissteder som anser at tilskuddsmidler bør brukes til å øke den individuelle veileders motivasjon og ansvar, kontra rolleforståelse og ansvar hos den samlede ansattgruppa. Vår vurdering er at sistnevnte strategi, med satsing på veiledning som del av en felles kultur, i større grad enn førstnevnte har potensial til å gi langsiktige effekter. Dette innebærer at satsing på kompetanseheving innen veiledning og annet strategisk arbeid med praksisstudier ikke bør konsentreres til én eller noen få nøkkelressurser, men spres til hele virksomheten:

En ting er at veileder kan få veilederutdanning, men vi ønsker å stimulere til at det er tjenestens

ansvar. Ordningen bør stimulere det kollektive. Ellers risikerer man at det bare er ildsjeler. Hvis det blir for personavhengig, blir det veldig sårbart.

Representant fra barnevernstjeneste

I forarbeidene til endringer i barnevernloven, argumenterte BFD for at satsing på veilederkompetanse hos praksisstedene i tillegg til å gagne praksisstudentene også ville være til nytte for praksisstedenes rekruttering, opplæring og oppfølging av ansatte (BFD, 2021). I så fall vil praksistilskuddet kunne bidra til å styrke barnevernets langsiktige rekruttering, og forebygge turnover. Vi har ikke grunnlag i denne evalueringen for å si at praksistilskuddet har bidratt til slike effekter. Indirekte vurderer vi imidlertid at faglig utvikling og kompetanseheving i veiledning hos praksisstedene, i samarbeid med UH-sektoren, vil komme både nåværende og fremtidige ansatte til gode.

5.2.2 utfordringer for måloppnåelse bidrar til å redusere læringsutbytte

Variasjonen i prioritering og treffsikkerhet i ulike deler av UH-sektoren og i praksisfeltet har betydning for studenters læringsutbytte. Manglende kjennskap til ordningen, lav oppslutning om kompetansehevings- og samarbeidstiltak og lite målrettet bruk av tilskuddsmidler begrenser studentenes læringsutbytte, mens eksempelvis strukturert og godt samarbeid for å løfte frem betydningen av praksisopplæring og veiledning styrker studentenes læringsutbytte.

Gjennom fokusgruppeintervjuer med studenter har vi fått høre ulike erfaringer med praksisperioder i barnevernet. Disse kan ikke benyttes til å vurdere effekten av praksistilskuddet, fordi studentene selv ikke vet hvordan opplæringen ville sett ut i fravær av tilskuddsordningen. Likevel bidrar innspillene til å synliggjøre at praksissteder og -veiledere har ulik tilnærming, og at det er et potensial for å øke læringsutbyttet under praksisopplæringen:

Jeg opplevde å få svært god oppfølging av veileder i praksis. Vi hadde faste veiledningstimer, og jeg sendte spørsmål og refleksjoner i forkant. Veiledningen ga god støtte til

refleksjon og diskusjon etter møter, og relasjonen var preget av god dialog. Samtidig vet jeg at flere i klassen ikke var like heldige, og at oppfølgingen ikke var like god.

Student

Veileder ga uttrykk for at vi (praksisstudentene) medførte mye merarbeid, og jeg fikk ikke inntrykk av at veilederen selv ønsket å ha veilederrollen.

Student

5.2.3 Samlet vurdering av samfunnsnytte

Samlet vurderer vi at praksistilskuddsordningen, som ledsager til krav til praksis i barnevernsfaglige utdanninger, bidrar til å styrke studentenes læringsutbytte. Utfordringer som følge av varierende prioritering og treffsikkerhet i bruk av midler, vil imidlertid forplante seg i form av forskjeller mellom studenter ved ulike UH-institusjoner. Vi vurderer at det er potensial for å styrke læringsutbyttet, gjennom å øke treffsikkerhet og måloppnåelse i praksistilskuddsordningen.

5.3 Vurdering av bærekraft

Spørsmålet om bærekraft omhandler hvorvidt praksistilskuddet gir varige endringer og i hvilken grad de er levedyktige over tid. Her vil en viktig faktor være forankringen i UH-institusjonene og praksisfeltet, og i hvilken grad kompetansen og samarbeidsrelasjonene som bygges opp faktisk består.

For veiledere og ansatte i praksisfeltet, avhenger bærekraften av hvordan tilskuddsmidlene benyttes. Bruk av midler til videreutdanning forventes å gi langvarig effekt for den enkelte veileder. Bruk av midler til systematisering av arbeidet med å ta imot praksisstudenter vil også gi et løft uavhengig av videre finansiering. Ved bruk av midler til økonomisk kompensasjon av hver enkelt praksisveileder, vil eventuelt bortfall av ordningen svekke insentivene til å være veileder:

Tilskuddet gjør det mer lystbetont å være veileder i forhold til det at det ikke sees som en belastning.

Representant for barnevernstjeneste

Strategisk satsing på samarbeid mellom UH-sektoren og praksisfeltet forventes å ha en viss levedyktighet. Etablerte samarbeidsavtaler, og informasjonskanaler som ikke er veldig ressurskrevende å opprettholde, vil kunne leve videre også i en situasjon der praksistilskuddet falt bort. Så lenge UH-sektoren er ansvarlige for å skaffe praksisplasser, og kommunalt og statlig barnevern har plikt til å ta imot praksisstudenter ved forespørsel, så vil begge ha insentiver til å opprettholde fungerende samarbeid. Praksistilskuddets betydning for systematisering og strukturering av slikt samarbeid vil kunne fungere som en investering også på litt lengre sikt. Etter hvert som samarbeidsavtaler utgår, nøkkelpersoner skiftes ut og kravene til både UH-sektoren og praksisstedene kanskje endres, vil betydningen av tidligere etablert samarbeid gradvis svekkes.

Når det gjelder satsing på kompetanseheving og faglig utvikling i regi av UH-sektoren, så vurderer vi at slike tiltak vil falle bort uten praksistilskuddet. Lav oppslutning fra praksisfeltet, særlig om enkeltstående arrangement som konferanser og seminarer, tyder på at interessen fra praksisfeltet er begrenset og at UH-sektoren heller vil prioritere annen fagutvikling. Vårt inntrykk er at satsingen på kompetanseheving er varierende, og langt mindre systematisert enn satsingen på samarbeid om rekruttering av praksisplasser. Merk at det finnes noen unntak. Langvarig satsing på samarbeid og dialog mellom UH-sektoren og praksisfeltet, som ved HiØ, virker å ha skapt stabile strukturer og gjensidig faglig utbytte.

Samlet vurderer vi at bærekraft i praksistilskuddsordningen har middels bærekraft. Bærekraften avhenger av bruk. Prioritering av veilederutdanning, systematisering av praksisopplæring og systemer for samarbeid kan ses på som investeringer for den enkelte veileders kompetanse, det samlede praksistilbudet og i samhandling mellom praksisfeltet og UH-sektoren. Dette er tiltak som vil gi effekter av en viss varighet, så lenge etablerte rutiner og systemer ikke er for ressurskrevende å opprettholde. Effekter som følger av økonomiske incentiver for praksisfeltet vil falle bort dersom ordningen ikke videreføres.

6. Samlet vurdering og anbefalinger

Praksistilskuddets formålsbestemmelser gir stor fleksibilitet for både UH-sektoren og praksisfeltet. Vi vurderer at ordningen overordnet har bidratt til å styrke samarbeid om, og kvalitet i praksisopplæringen, og i noen grad har bidratt til å kompensere praksisfeltet for ny lovpålagt oppgave. Gjennom anbefalinger om å tydeliggjøre målbestemmelser og innføre retningslinjer om bruk av midler, vurderer vi at treffsikkerhet og måloppnåelse i ordningen kan øke.

6.1 Samlet vurdering

Praksistilskuddsordningen er ment å støtte både kommunalt og statlig praksisfelt i deres lovpålagte oppgave om å tilby praksisplasser til barnevernsstudenter på forespørsel fra UH-institusjoner. Ordningen åpner for støtte av ulike slag; kompensasjon til praksisfeltet, kompetanseheving og styrking av samarbeid i regi av UH-sektoren. Praksistilskuddet kjennetegnes av stor fleksibilitet, både i UH-sektoren og i praksisfeltet.

6.1.1 Praksistilskuddet fremstår som UH-sektorens ordning, mer enn praksisfeltets ordning

Vår forståelse, etter arbeidet med evalueringen, er at praksistilskuddet i større grad fremstår som UH-sektorens ordning enn som praksisfeltets ordning. Dette skyldes flere årsaker, som vi diskuterer under. I mange tilfeller signaliserer UH-institusjonene at de ønsker tettere dialog og mer innspill fra praksisfeltet, for å sikre at deres prioriteringer om bruk av midler er i tråd med praksisfeltets behov. Representanter fra praksisfeltet som vi har snakket med vurderer å ha et godt samarbeid med UH-sektoren, samtidig som de i varierende grad kjenner formålet med praksistilskuddet (se nærmere beskrivelse i kapittel 6.2.1).

6.1.2 Vide formålsbestemmelser gir stor fleksibilitet, men kan begrense treffsikkerheten i ordningen

Vide formålsbestemmelser gir tilskuddsmottakerne stor autonomi og åpner opp for å ivareta ulike behov i praksisfeltet. Vi finner at midlene tildeles i tråd med de krav og kriterier som finnes, og at krav til involvering av praksisfeltet i valg av bruk av tilskuddsmidler bidrar til å styrke ordningens

relevans. Fleksibiliteten i ordningen gir samtidig en variasjon i bruk som ser ut til å være større enn forskjeller i behov. Begrensede krav til rapportering om bruk av midler fra praksisfeltet er en administrativ fordel, men en begrensning for styringsrelevant informasjon både til UH-sektoren og til beslutningsmyndighetene. Vi vurderer at tydeligere føringer for bruk av midler ville styrket treffsikkerheten i ordningen.

6.1.3 Praksistilskuddet fungerer som et sammensatt virkemiddel i et stort virkemiddelapparat

Innretningen av ordningen innebærer at praksistilskuddet kan fungere både som et økonomisk virkemiddel, et kompetansevirkemiddel og et virkemiddel for tverrsektoriell samhandling. Avhengig av tildelingspraksis vil det kunne være relevant å se ordningen i sammenheng med en rekke andre ordninger. Dette reflekterer både bredden i mulighetene ordningen gir, og samtidig omfanget av den politiske satsingen på å styrke og støtte kompetanse og arbeidsvilkår i barnevernet, på ulike måter.

Vi vurderer at det er en styrke at praksistilskuddet inngår som ett av flere virkemidler på dette området. Det er også en fordel at praksisfeltet og UH-sektoren samhandler på ulike områder, og at praksistilskuddet kan benyttes til å videreutvikle eksisterende samarbeid. En ulempe er at det i praksisfeltet kan være vanskelig å skille praksistilskuddet fra andre virkemidler. Kjennskap til formål og innhold i ordningen er avgjørende for måloppnåelse. Uten kjennskap til ordningen, vil ikke praksisfeltet ha mulighet til å velge hvordan midlene skal brukes.

6.1.4 Involvering av UH-sektoren gir økte merkostnader, sammenlignet med rammefinansiering

Praksistilskuddet er ment å kompensere praksisfeltet for innføring av ny lovpålagt oppgave, og støtte både praksissteder og UH-sektoren i å tilby tilstrekkelig kapasitet og kvalitet i praksisgjennomføringen. Kostnadseffektiviteten i ordningen avhenger ikke av effektiviteten i selve praksisopplæringen, men av merkostnadene ved innretningen av praksistilskuddet, sammenlignet med alternative finansieringsmåter.

Sammenlignet med rammefinansiering, som er vanlig for praksisstudier i øvrige helse- og sosialfaglige utdanninger, innebærer praksistilskuddet tydeligere krav og føringer. Ved

utbetaling av tilskudd til praksisstedene basert på en fastsatt pris per student, fungerer praksis-tilskuddet nokså likt som rammetilskudd. Forskjellen er involveringen av UH-sektoren. Ved finansiering av kompetansetiltak, faglige tiltak eller øvrige tiltak i regi av UH-sektoren, er forskjellene langt større. Gitt at det er ønskelig at slike aktiviteter gjennomføres, forventer vi at det er kostnadseffektivt at tiltakene foregår i regi av UH-sektoren, som har kjennskap til utdanning og praksisstudier og besitter en koordinerende rolle i rekruttering av praksisplasser. En grunnleggende forutsetning for å sikre at tiltakene vurderes å være attraktive, relevante og gjennomførbare er imidlertid at utvikling skjer i dialog med praksisfeltet.

Samlet vurderer vi at innretningen av praksis-tilskuddsordningen gir økt ressursbruk, sammenlignet med rammefinansiering direkte til praksisfeltet. Dette skyldes i hovedsak bruk av tilskuddsmidler til faglige tiltak og samarbeidstiltak mellom UH-sektoren og praksisstedene, som vi forventer ikke ville blitt prioritert i samme grad ved rammetilskudd. Ressursbruken for slike tiltak, må måles opp mot mernytten de gir både praksisfeltet og UH-sektoren.

6.1.5 Ordningen bidrar til å styrke samarbeid og kvalitet i praksisopplæringen, og i noen grad til å kompensere praksisfeltet

Vi vurderer at ordningen har varierende mål-oppnåelse. De tre formålene med praksistilskuddet henger tett sammen. Vår vurdering er at understøtting av godt samarbeid mellom UH-sektoren og praksisfeltet, indirekte bidrar til å øke kvaliteten i praksisstudiene og delvis også til å kompensere praksisfeltet for sine oppgaver – i alle fall hvis vi forstår kompensasjon som mer enn økonomisk godtgjørelse.

Vår vurdering er at praksistilskuddet i stor grad bidrar til å understøtte godt samarbeid mellom UH-sektoren og praksisfeltet. Aktører på begge sider oppgir at samarbeidet fungerte godt tidligere også, men at praksistilskuddsordningen har bidratt til å strukturere og systematisere samarbeidet blant annet gjennom dialog rundt bruk av midler, etablering av samarbeidsavtaler, tildeling av tilskudd og utvikling av faglige tiltak. Deler av praksisfeltet, særlig mindre tjenester og institusjoner, opplever at deres muligheter til slikt systematisk arbeid er begrenset.

I forlengelsen av godt samarbeid, har praksistilskuddet bidratt til økt kvalitet i praksisopplæringen mange steder. Dette skjer gjennom økt motivasjon og forståelse for

betydningen av veilederrollen, kompetanseheving gjennom veilederutdanning og andre faglige tiltak, eller økt struktur og systematikk i opplæringen. Enkeltstående arrangementer, som kurs, seminarer og konferanser, vurderes å ha mindre læringspotensial. Et viktig suksesskriterium for kvalitetsløft er tydeliggjøring av gjensidige forventninger mellom UH-sektoren og praksisfeltet, både til samarbeid og deltakelse i ulike tilbud, og til innhold i praksisopplæringen.

Når det gjelder kompensasjon av praksisfeltet, er vår vurdering at praksistilskuddet har varierende mål-oppnåelse. Praksisstedene er svært positive til direkte utbetalinger, uavhengig av hvordan de velger å benytte midlene. Noen praksissteder benytter midlene til lønnspålegg for praksisveiledere, mens andre satser på systematisering av praksisopplæringen. En tredje gruppe forteller at tilskuddsmidlene brukes til ordinær drift. Vår forståelse er at kapasitet og størrelse har stor betydning for praksisstedenes mulighet til å nyttiggjøre seg av midlene. Mindre tjenester tar kanskje imot én eller to studenter, mens flere større tjenester tar imot fem eller flere per år. Flere representanter vi har snakket med understreker at tilskuddsbeløpet de mottar er for lavt til å spille en rolle, og at midlene ikke bidrar til å endre gjennomføring av praksis i særlig grad. Vi anslår at tilskuddet som utbetales praksisfeltet direkte utgjør mellom 10 og 20 prosent av ressursbruken som følger med å ta imot en praksisstudent.

Vår vurdering er at praksistilskuddet har størst betydning for styrking av samarbeid mellom UH-sektoren og praksisfeltet, og økt kvalitet i praksisopplæringen. Kompensasjonen som praksisfeltet mottar bidrar til å øke motivasjon, ansvar og oppmerksomhet rundt veiledning som oppgave ved mange praksissteder, og kan også styrke veiledningskompetanse, enten individuelt eller kollektivt. Samtidig er det deler av praksisfeltet som benytter tildelte tilskuddsmidler til ordinær drift. En slik bruk vurderes å ha lav mål-oppnåelse.

6.1.6 Ordningens innretning mot studenter i barnevernsfaglige utdanninger er unik, og samfunnsnyttig

Gjennom å gi støtte til både kvalitet, samarbeid og kompensasjon i praksisfeltet vurderer vi at tilskuddsordningen har stor samfunnsnytte. Det er flere virkemidler som er rettet mot kompetanseutvikling i barnevernet, og i samhandling mellom praksisfeltet og UH-sektoren. Spesielt for praksistilskuddet er imidlertid den tydelige koblingen mellom institusjonene som utdanner fremtidens barnevernsansatte, og dagens barnevern. Ordningen bidrar til å gi barnevernsstudenter økt

læringsutbytte og en mer praksisnær utdanning, som er viktig for forberedelse til arbeid i barnevernet. Dette har også gevinster for kommunalt og statlig barnevern som forventes å ansette mange av disse studentene i fremtiden.

I tillegg til gevinsten gjennom studentenes erfaring og kompetanse, vurderer vi at kompetanseheving og økt oppmerksomhet rundt veiledning som oppgave også vil være positivt for praksisstedenes øvrige veiledningsoppgaver, blant annet i forbindelse med opplæring av nyansatte.

6.1.7 Satsing på systematisk samarbeid og kompetanseheving gir mer langsiktige effekter enn lønnspålegg

Samlet vurderer vi at praksistilskuddsordningen har middels bærekraft. Bærekraften avhenger av hvordan midlene benyttes ved hvert enkelt praksissted, i samarbeid med UH-sektoren.

Prioritering av veilederutdanning, systematisering av praksisopplæring og systemer for samarbeid kan ses på som investeringer for den enkelte veileders kompetanse, det samlede praksistilbudet og i det videre samarbeidet mellom praksisfeltet og UH-sektoren. Dette er tiltak som gir effekter av en viss varighet, så lenge etablerte rutiner og systemer ikke er for ressurskrevende å opprettholde.

Effekter som økt motivasjon som følge av lønnstillegg til praksisveiledere, og kompetanseheving som følge av deltakelse i enkeltstående arrangementer i regi av UH-sektoren, vurderes å være kortsiktige og forventes å falle bort ved en eventuell avvikling av ordningen.

6.2 Barrierer og suksesskriterier for styrking av studenters læringsutbytte

Selv om praksistilskuddet henger tett sammen med praksisopplæringen, så er det ikke denne vi har evaluert. Vi har evaluert praksistilskuddets betydning for styrking av praksisopplæringen, gjennom å kompensere og støtte praksisfeltet i gjennomføring av sin lovpålagte oppgave. Dette innebærer at utfordringer knyttet til måloppnåelse, vil ha konsekvenser for ordningens betydning for studentenes læringsutbytte og forberedelser til arbeid i barnevernet. Variasjonen i tildelingspraksis og måloppnåelse medfører forskjeller i læringsutbytte på tvers av UH-institusjoner og praksisfeltet.

I evalueringen har vi identifisert noen sentrale suksesskriterier og barrierer i praksistilskuddsordningen, som vi vurderer har stor betydning for studenters læringsutbytte. Merk at suksesskriterier

og barrierer i mange tilfeller er to sider av samme sak.

6.2.1 Manglende kjennskap til ordningen er til hinder for måloppnåelse

For å sikre at ordningen gir størst mulig nytte i praksisfeltet, er det en forutsetning at både ledere og ansatte kjenner til formål og innhold i ordningen. Evalueringen viser at ordningen er godt kjent blant ledere i kommunalt og statlig barnevern, men at bredden i muligheter for tildelingspraksis og bruk av midler er mindre kjent. Vårt inntrykk er at ordningen er mindre kjent blant ansatte, enn blant ledere. Varierende kjennskap til innhold og formål begrenser deler av målgruppens mulighet til å ytre sine innspill og behov.

I den grad midlene brukes til faglig utvikling og kompetanseheving for samtlige ansatte, enten i regi av UH-sektoren eller internt, vil ikke nødvendigvis ansatte være klar over hvor midlene kommer fra. Dersom midlene benyttes til ordinær drift av tjenesten, er det enda mindre sannsynlig at ansatte kjenner til ordningen. Økt oppmerksomhet rundt formålet med ordningen forventes å øke treffsikkerhet og måloppnåelse.

6.2.2 Gjensidig forventningsavklaring til samarbeid og praksisopplæring er et viktig suksesskriterium

Flere UH-institusjoner etterlyser økt involvering fra praksisfeltet, både i dialog om bruk av midler og i utvikling og deltakelse i faglige tiltak. For at UH-sektoren skal kunne ha en tildelingspraksis som møter behovene i praksisfeltet, er de avhengige av at praksisstedene kommuniserer sine behov. For at praksisfeltet skal kunne dra nytte av kompetansehevingen eller øvrig støtte som UH-sektoren tilbyr, må de delta i tiltakene som igangsettes. Manglende deltakelse og involvering fra praksisfeltet vil både kunne svekke relevansen i tilbudet UH-sektoren gir, og redusere effekten av hvert enkelt tiltak.

Flere representanter for praksisfeltet som vi har snakket med etterlyser økt tydeliggjøring fra UH-institusjonen av hva praksisopplæringen skal inneholde. Andre har fått klare retningslinjer, og trekker frem dette som avgjørende for forutsigbarhet og kvalitet i praksisopplæringen.

For å sikre treffsikkerhet og kvalitet i ordningen, er det viktig at praksisfeltet og UH-sektoren gjør nødvendige forventningsavklaringer. For praksisfeltet innebærer dette å kommunisere muligheter og ønsker for involvering og deltakelse i ulike tiltak og tilbud i regi av UH-sektoren. For UH-sektoren innebærer dette å tydeliggjøre forventninger til hva praksisopplæringen skal bestå i.

6.2.3 Mindre praksissteder har andre forutsetninger for å nyttiggjøre seg av mulighetene som praksistilskuddet gir

Vår vurdering er at større praksissteder har best forutsetninger til å nyttiggjøre seg av mulighetene tilskuddet gir. Flere ansatte gir mulighet til å tilby flere praksisplasser, og dermed motta større kompensasjon. I tillegg har større tjenester ofte mer midler til fagutvikling innenfor ordinær drift. Kombinasjonen av disse to forholdene gir noen stordriftsfordeler i praksisopplæringen og i utnyttelse av praksistilskuddsmidler.

Praksissteder som har få praksisplasser, og dermed mottar små tilskuddsbeløp, har ikke de samme mulighetene til å utnytte kompensasjonen til systematisk arbeid med kvalitetsløft i praksisopplæringen. De samme stedene kan også ha utfordringer med å delta i kompetansehevings tiltak, fordi de ikke kan ta fri fra arbeidet. Dette gjelder både mindre barnevernstjenester, og institusjoner med få ansatte.

6.3 Anbefalinger

På bakgrunn av funn i evalueringen har vi utarbeidet følgende forslag og anbefalinger til videreutvikling av praksistilskuddsordningen.

6.3.1 Tydeliggjøre målformuleringer

I vår evaluering har vi tolket tredelingen i formålsbestemmelser som direkte utbetalinger til praksisfeltet (formål 1), kompetanseheving og andre faglige tiltak i regi av UH-sektoren (formål 2) eller samarbeidstiltak i regi av UH-sektoren (formål 3). På den måten har vi definert direkte utbetalinger som kompensasjon til kommunale barnevernstjenester og statlige barnevernsinstitusjoner som tar imot praksisstudenter, fordi dette er midler de kan få til dekning av kostnader som påløper i deres tilbudte praksisopplæring. Videre har vi delt midlene som forblir i UH-sektoren inn etter om de benyttes til kurs, seminarer eller annen kompetanseheving, eller om de benyttes til å tilrettelegge eller koordinere for økt samarbeid. Dette har fungert etter hensikten for vår del, og er i tråd med rapporteringen fra UH-sektoren. Når vi ser denne inndelingen opp mot de tre definerte formålene for ordningen, så er vi imidlertid ikke helt tro mot ordlyden i disse.

Vår første anbefaling er å tydeliggjøre hva som kan regnes som kompensasjon, i første formål om å «kompensere kommuner og statlige barnevernsinstitusjoner for en ny lovpålagt oppgave.» I informasjonsinnhenting har vi hørt ulike forståelser av begrepet kompensasjon, som står sentralt i praksistilskuddets første formål.

Mange praksissteder forstår kompensasjon som et økonomisk begrep, og svarer nei på spørsmål om de kompenseres for sin lovpålagte oppgave i forbindelse med praksisopplæringen. Bufdir, på sin side, argumenterer for at kompensasjon kan forstås i videre forstand enn kun økonomisk godtgjørelse. Vi vurderer at dette bør tydeliggjøres i målbestemmelsene.

Vår andre anbefaling er å tydeliggjøre hvem andre formål retter seg mot. Dagens ordlyd er at ordningen skal «bidra til kompetanseheving i barnevernet gjennom å legge til rette for at flere studenter på relevante studier får praksisstudier av høy kvalitet i barnevernet». Den andre halvdel av setningen løfter frem økt kvantitet og kvalitet i praksisopplæringen, og er en ønsket konsekvens av første formål, slik vi forstår det. Vi er imidlertid usikre på hvorvidt å «bidra til kompetanseheving i barnevernet» sikter til økt veilederkompetanse blant dagens barnevernsansatte, eller økt fremtidig kompetanse som følge av økt læringsutbytte blant studenter – fremtidens barnevernsansatte. Spørsmålet koker ned til om det er studentene eller dagens barnevern som er hovedmålgruppa. Vi anbefaler at også dette tydeliggjøres.

Vårt forslag er derfor å tilpasse ordlyden i både første og andre formål, for å tydeliggjøre overfor praksisfeltet og UH-sektoren hvordan midlene kan benyttes, og samtidig unngå overlapp mellom formålene. Et forslag, som er i tråd med vår tolkning av formålsbestemmelsene, er å omformulere første formål til å

- Støtte kommuner og statlige barnevernsinstitusjoner i oppfyllelse av lovpålagt oppgave, gjennom å dekke kostnader knyttet til praksisopplæring av studenter.

Merk at vi her har foreslått å ta ut «ny» foran «lovpålagt oppgave», siden det nå er gått noen år siden endringen i lovbestemmelser.

Gitt at andre formål i hovedsak retter seg mot praksisstudenter, foreslår vi å endre ordlyden til noe sånt som å

- Legge til rette for at flere studenter på relevante studier får praksisstudier av høy kvalitet i barnevernet, gjennom tilbud om veilederutdanning eller annen relevant kompetanseheving i regi av utdanningsinstitusjonene

6.3.2 Oppdatere kriterier for måloppnåelse

I forlengelsen av tydeliggjøring av målstrukturen, anbefaler vi også en gjennomgang av kriterier for

måloppnåelse, for å sikre at disse best mulig bidrar til å svare ut målene.

Vi foreslår at kriterium 2 deles i to, og at ett kriterium fanger opp økt kapasitet (økt tilgjengelighet) mens det andre favner kvalitet (gode praksisplasser). På den måten ivaretas motsetningsforholdet mellom økning i kapasitet og kvalitet, samtidig som UH-sektoren gis mulighet til å prioritere det behovet som er størst i deres praksisfelt.

Vi foreslår videre at det tydeliggjøres at midler tildelt praksisfeltet benyttes på en måte som bidrar til å øke kapasitet og/eller kvalitet i praksisopplæringen. Dette kan enten gjøres gjennom en utvidelse av kriterium 3, eller ved å legge til et eget punkt. Formålet med en slik tydeliggjøring, er å unngå at tilskuddsmidler benyttes til ordinær drift.

Vår forståelse er at kriterium 5 (*bidra til erfaringsutveksling og dialog mellom utdanningsinstitusjoner om god gjennomføring av praksis for relevante studenter i barnevernet, herunder også arbeid med skikkethetsvurdering*) favner bredere enn formål 3 om å understøtte samarbeid mellom UH-sektoren og praksisfeltet. Dersom det er et mål for praksistilskuddet å også styrke samarbeidet på tvers av utdanningsinstitusjoner, foreslår vi at dette tydeliggjøres i formål 3. Dersom det ikke er et eksplisitt mål, foreslår vi at dette kriteriet tas ut.

Vi foreslår også å tydeliggjøre krav til praksisfeltets dokumentasjon av påløpte utgifter forbundet med praksisopplæring, som utgangspunkt for kompensasjon.

6.3.3 Gi tydeligere føringer for bruk av midler i UH-sektoren og praksisfeltet

Et gjentakende innspill fra informanter både i UH-sektoren og i praksisfeltet er ønsket om tydeligere føringer for bruk av tilskuddsmidler. Dette gjelder både prioriteringer i UH-sektoren, og bruk av tilskuddsmidler i praksisfeltet. Vi vurderer at tydeligere føringer vil sikre mer enhetlig praksis på tvers av praksisstedene, og åpne for at tjenester med mindre kapasitet til fagutvikling og systematisk satsing på praksisopplæring kan ta del den samlede innsatsen for å heve kvalitet i praksisopplæringen.

Todelt tildelingspraksis i UH-sektoren

Vi anbefaler å undersøke mulighet for en todeling av tildelingspraksis i UH-sektoren, der en viss andel utbetales praksisfeltet mens resten går til satsing på kompetanseheving og samarbeid.

Å utbetale deler av praksistilskuddet direkte til praksisfeltet gjennom en stykkprisfinansiering per

student, er allerede gjeldende praksis ved de fleste UH-institusjonene. Beløpet per student varierer imidlertid mye på landsbasis. Dette er uheldig, etter vår mening. Vi har forståelse for at særlige hensyn i enkelte deler av landet tilsier et høyere beløp, men foreslår at det settes en nasjonal standard for stykkprisfinansiering som utgangspunkt og at eventuelle tillegg vurderes i områder med behov. Evalueringen viser også at UH-institusjonene stiller ulike krav til dokumentasjon av praksisstedenes bruk av midler. Vår forståelse er at manglende krav til dokumentasjon bryter med Bufdirs krav om at tilskudd skal utbetales på bakgrunn av dokumenterte kostnader forbundet med praksisopplæringen, og faktureres etterskuddsvis. Vi foreslår derfor å vurdere en nasjonal standard for hvor mye av tilskuddsmidlene som skal utbetales praksisfeltet, og tydeliggjøring av dokumentasjonskrav for bruk av midlene.

Økt standardisering av innhold i praksisopplæring

Mens noen praksissteder får tydelige føringer for hva praksisopplæringen skal inneholde, sier andre at det er opp til dem selv. For å oppfylle formålet om økt kvalitet i praksisopplæringen, anbefaler vi at det utarbeides tydeligere retningslinjer til hva praksisopplæringen skal inneholde, uavhengig av utdanningsinstitusjon. Utarbeidelse av nasjonale retningslinjer vil både bidra til mer enhetlig praksis, og øke forutsigbarheten for det enkelte arbeidssted og den enkelte veileder.

Jeg opplever at vi gjerne skulle hatt mer kunnskap om hva studentene konkret trenger å lære i praksisperioden.

Representant fra barnevernstjeneste

Fordi tilgangen på arbeidsoppgaver og muligheter vil variere mellom ulike praksissteder, vil det kunne være hensiktsmessig å synliggjøre ulike forventninger til barnevernstjenester og institusjoner, til større og mindre virksomheter og eventuelle andre relevante forhold.

Retningslinjer for antall praksisplasser

Det er i dag opp til hvert enkelt praksissted å velge hvor mange praksisplasser de tilbyr. I evalueringen har vi vært i kontakt med større tjenester som tilbyr et fåtall antall plasser for å sikre høy kvalitet, og mindre tjenester som tilbyr flere praksisplasser fordi de opplever det som en plikt. En slik skjevfordeling kan bidra til store forskjeller i innhold og oppfølging under praksisperioden.

For å ivareta formålet om å øke både kapasitet og kvalitet i praksisopplæringen, anbefaler vi å undersøke muligheten for å innføre retningslinjer for antall praksisplasser basert på praksisstedenes størrelse. Retningslinjene bør settes med utgangspunkt i antall praksissteder, og antall studenter. Slike retningslinjer vil kunne bidra til at praksisstudentene spres jevnere utover praksisfeltet og en unngår overbelastning på enkelte tjenester. Vi er klar over at størrelsen på praksisstedene ikke alltid reflekterer reell kapasitet til å ta imot praksisstudenter, og at studentenes ønsker om geografisk plassering og andre forhold også spiller inn på rekruttering av praksissteder. Likevel tror vi at noen overordnede forventninger på dette området, i kombinasjon med øvrig standardisering, vil bidra til økt læringsutbytte.

Ordningen bør være litt mer rettlinjert når det gjelder hva som er formålet med pengene og hvor de kommer fra. Hvis man hadde lovpålagt at alle tjenester under ti ansatte må ta imot minst én student, og alle under tjue minst to, kunne det også vært en løsning.

Representant for tjeneste

6.3.4 Tydeliggjøre forventninger til samarbeid

Evalueringen viser at det i dag er vanskelig for flere av UH-institusjonene å få praksisfeltet til å delta i de etablerte arenaene for dialog og samhandling. En mulig årsak til dette er at tiltakene ikke vurderes som relevante nok av praksisfeltet. Dette er i så fall en indikasjon på manglende forankring og dialog i forkant av tildeling, og kan løses med tydeligere krav til involvering. En annen mulig årsak er at det ikke er mulig for veiledere eller andre ansatte å delta på kurs, seminarer eller konferanser på grunn av manglende kapasitet i tjenesten eller institusjonen. Dersom virksomheten har tilgang på vikarer, kan situasjonen løses ved å benytte tilskuddsmidler til å sette inn vikarer. Dersom det ikke finnes vikarer, kan en mulig løsning være å åpne for at tiltak arrangeres digitalt, for å redusere tid brukt på reisevei og annen logistikk.

Vi anbefaler at det settes minimumskrav til praksisstedenes involvering i forbindelse med valg

av tildelingspraksis, for å sikre at denne er så treffsikker som mulig:

Når det gjelder hva som skal til for at ordningen fungerer bedre, tror jeg det ville hjulpet med tydeligere føringer for fleksibilitet og muligheten til å stille enkelte krav til praksisfeltet. For eksempel krav om å delta på seminarer og samlinger, og at midlene kan brukes til slike aktiviteter. Det kunne styrket samarbeidet.

Representant for UH-sektoren

Videre anbefaler vi at UH-sektoren i sin utvikling av kompetansehevingstiltak vurderer hvordan disse kan gjøres tilgjengelige for alle, også dem som sjelden har mulighet til å reise bort for å delta. En mulighet som flere trekker frem, er økt bruk av digitale samlinger.

6.3.5 Redusere administrativ belastning i UH-sektoren

Vi forventer at tydeligere nasjonale retningslinjer for tildelingspraksis og bruk av tilskuddsmidler, som foreslått i våre anbefalinger, vil bidra til å redusere den administrative belastningen både i UH-sektoren og i praksisfeltet. Økt grad av standardisering, gjennom todeling av tilskudd og krav til innhold i praksisopplæring, vil øke forutsigbarhet fra år til år og redusere usikkerhet knyttet til bruk av tilskuddsmidler.

Noe overlapp mellom formål og kriterier for måloppnåelse bidrar til gjentakelse i dagens rapportering. Flere representanter for UH-sektoren etterlyser en mer forenklet rapportering. Vi forventer at tydeliggjøring av formålsbestemmelser bidra til å gjøre rapporteringen enklere og mer kortfattet. Dette gjelder særlig forskjellen mellom kompetansehevingstiltak eller samarbeidstiltak, og administrative kostnader.

Vår anbefaling om å tydeliggjøre krav til dokumentasjon fra praksisfeltet om hva tilskuddsmidlene benyttes til, kan imidlertid øke den administrative belastningen for praksisfeltet. Det kan også øke den administrative belastningen i UH-sektoren. Vi anbefaler derfor at krav til dokumentasjon ikke blir mer ressurskrevende enn nødvendig.

7. Referanser

Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet, 2025. *Mal - Årsrapport Praksistilskudd*, s.l.: s.n.

BFD, 2020. *Prop. 133 K (2020-2021). Lov om barnevern (barnevernsloven) og lov om endringer i barnevernloven*. [Internett]

Available at:

[https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/prop-133-l-](https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/prop-133-l-20202021/id2842271/?q=praksisstudenter&ch=21#match_2)

[20202021/id2842271/?q=praksisstudenter&ch=21#match_2](https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/prop-133-l-20202021/id2842271/?q=praksisstudenter&ch=21#match_2)

[Funnet 23 4 2026].

BFD, 2021. *Prop 133 L (2020-2021). Lov om barnevern (barnevernsloven) og lov om endringer i barnevernloven*, s.l.: Barne- og familiedepartementet.

Buadir, 2021. *Manual for mentorordningen NATtergalen*, s.l.: s.n.

Buadir, 2022 - 2026. *Alle tilskuddsbrev - praksis i barnevern for studenter på bachelor i barnevern og bachelor i sosialt arbeid mellom 2022 og 2026*, s.l.: s.n.

Buadir, 2022. *Turnover blant ansatte i barnevernet - hvorfor slutter så mange?*, s.l.: s.n.

Buadir, 2023. *Kunngjøring av tilskudd til praksis i barnevernet 2023-2024*, s.l.: s.n.

Buadir, 2025. *Kunngjøring øremerket tilskudd til praksis i barnevernet for studenter på bachelor i barnevern og sosialt arbeid 2025-2026*, s.l.: s.n.

Buadir, 2025. *Tilskuddsbrev - praksis i barnevern for studenter på bachelor i barnevern og bachelor i sosialt arbeid 2025-2026*, s.l.: s.n.

Buadir, 2026. *Tilskott til barnevernfagleg videreutdanning*. [Internett]

Available at:

<https://www.buadir.no/tilskudd/barnevernfaglig-videreutdanning/>

[Funnet 27 4 2026].

DFØ, 2026. *Evaluering*. [Internett]

Available at:

<https://www.dfo.no/fagomrader/styring-i-staten/evaluering>

Digitaliserings- og forvaltningsdepartementet, 2025. *Hovedtariffavtalene for LO Stat og YS Stat 2024-2026, 2. avtaleår*, s.l.: s.n.

Kommunal- og distriktsdepartementet, 2022. *NOU 2022:10. Inntektssystemet for kommunene.*

[Internett]

Available at:

[https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/nou-](https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/nou-2022-10/id2925606/?ch=5#:~:text=Kommunen%20har%20en%20viktig%20rolle,og%20ulykkesvern,%20kommunale%20veier%20mv.)

[2022-10/id2925606/?ch=5#:~:text=Kommunen%20har%20en%20viktig%20rolle,og%20ulykkesvern,%20kommunale%20veier%20mv.](https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/nou-2022-10/id2925606/?ch=5#:~:text=Kommunen%20har%20en%20viktig%20rolle,og%20ulykkesvern,%20kommunale%20veier%20mv.)

[Funnet 23 4 2026].

Lovdata, 2021. *Lov om barnevern (Barnevernsloven) (LOV-2021-06-18-97)*. [Internett]

Available at: <https://lovdata.no/lov/2021-06-18-97>

LOVDATA, 2025. *Forskrift om felles rammeplan for helse- og sosialfagutdanninger*. [Internett]

Available at:

<https://lovdata.no/dokument/SF/forskrift/2025-07-04-1478>

[Funnet 23 4 2026].

LOVDATA, 2026. *Forskrift om nasjonal retningslinje for barnevernsutdanning*. [Internett]

[Funnet 23 4 2026].

Oslo Economics, 2024. *Følgeevaluering av kompetansesatsingen for det kommunale barnevernet 2018-2024 – Tredje statusmåling og sluttrapport*. s.l.:OE-rapport 2024-1.

Oslo Economics, 2025. *Finansiering av praksis i profesjonsutdanningene*, s.l.: s.n.

Oslo Economics, 2026a. *Evaluering av NATtergalen*, s.l.: s.n.

Oslo Economics, 2026b. *Evaluering av Praksistilskuddet*, s.l.: s.n.

Oslo Economics, 2026c. *Tverrgående analyse av NATtergalen og praksistilskuddet*, s.l.: s.n.

Rambøll Managment Consulting, 2026. *Kartlegging av kompetanse og kompetansebehov i barnevernet*, s.l.: s.n.

Rapportering fra UH-institusjonene, 2024-2025. *Rapportering på praksistilskudd*, s.l.: s.n.

Regjeringen, 2017. *Mer kunnskap - bedre barnevern. Kompetansestrategi for det kommunale barnevernet 2018-2024*, s.l.: Barne- og likestillingsdepartementet.

Ringereide, R. A., 2021. *Kulturkompetanse*, s.l.: NDLA.

Senter for statlig økonomistyring, 2007. *Evaluering av statlige tilskuddsordninger*. [Internett]
Available at:

<https://www.dfo.no/sites/default/files/fagomr%C3%A5der/Tilskudd/Evaluering-av-statlige-tilskuddsordninger.pdf>

SSB, 2024. *Mer vanlig med barnevernstiltak blant barn og unge med innvandrerbakgrunn*. [Internett]
Available at: <https://www.ssb.no/sosiale-forhold-og-kriminalitet/barne-og-familievern/artikler/mer-vanlig-med-barnevernstiltak-blant-barn-og-unge-med-innvandrerbakgrunn>

SSB, 2026. 13833: *Månedslønn for helse- og sosialpersonell. 4. kvartal, etter fagutdanning, år og kjønn*, s.l.: s.n.

Statsforvalteren, 2026. *Læringsnettverk for barnevernstjenestene*. [Internett]
Available at:
<https://www.statsforvalteren.no/portal/barn-og-foreldre/laringsnettverk-for-barnevernstjenestene/>
[Funnet 25 4 2026].

A thick, light beige diagonal line runs from the top-left corner towards the bottom-right corner of the page, creating a modern, minimalist design.

oslo**economics**

www.osloeconomics.no

E-post og telefon:
post@osloeconomics.no
+47 21 99 28 00

Besøksadresse:
Klingenberggata 7A
0161 Oslo

Postadresse:
Postboks 1562 Vika
0118 Oslo